

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΤ'.

ΑΘΗΝΑΙ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1930

ΑΡ. 122

ΟΙΚΟΣ ΛΑΜΠΑΡΜΠΕ
ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΟ 1875

ΔΙΑΔΟΧΟΙ
Π. ΜΑΚΡΗΣ & Σ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 7Β ΤΗΛΕΦΩΝ
ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

Όπτικά, Φωτογραφικά, Γεωδαιτικά και Μηχανικά
Έργαλεία, Μηχανικά παιχνίδια.
Επιστημονική εκτέλεσις οφθαλμολογικών
Πώλησις φωτογραφικών μηχανών διά μηνιαίων

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ

ΦΑΝΤΕΖΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Κ. Ι. ΚΑΒΑΔΙΑΣ

3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

Είναι δυστυχής!!!
Υποφέρει από ρευματισμούς
Υποφέρει από αρθριτισμόν

Είναι ευτυχής!!!
Ευεραπευθη πλήρως
δια της
Gichticin

Gichticin διοκία και άλοιωξη **A. HAERING Goldsch** (Suisse)
ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ - ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΔΗΓΙΑΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ : **Φ. ΜΑΡΧ** ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7- ΑΘΗΝΑΙ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΘΡΑΚΗΣ : **ΙΩΑΝΝ. ΜΠΙΤΣΟΣ** ΕΡΜΟΥ 21 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρά 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΔΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Νά κάτι που κατήντησε κυριολεκτικά εφιάλης! Παντού όπου σταθής, όπου γυρίσεις, όπου καθίσεις, θα ακούσης χίλια δυό στοματάκια να μιλούν γι' αυτό, να αρραδιάζουν όλες της «μύσες» και των μικροτέρων χωριών της Ελλάδος! Όποιο χαρτί τυπωμένο πάσης να διαβάσης, κάτι θα γράφη σχετικά μ' αυτό. Η βιτρίνες των φωτογραφείων, των βιβλιοπωλείων, καταστημάτων πολυτελείας, ανθοπωλείων και η βιτρίνα — δεν άστειεύονται — ένας γαλατάδικος, έχουν φωτογραφίες από τούτο ή από εκείνο, από το περιεχόμενο κι' εφημερίδες και κολλημένες πάνω σε χαρτόνια, των διαφόρων αυτών «μύσες», που ξεφύτρωναν της τελευταίας αυτές μέρες.

Παντού τέλος πάντων! Ό τίτλος της «μύς» αντικατέστησε την καλημέρα, την καλησπέρα, κάθε συζήτηση που προηγούμενα θα μπορούσε να κρατήσει το ενδιαφέρον μιας παρέας.

— Διάβασες σήμερα αυτό που γράφει η «Μίς Αρσενολογία» για τα μελλοντικά σχέδια της και τας περί γάμου και οικογενείας ιδέας της;

— Είδες το αυτόγραφο της «Μίς Γαϊδουρονήσι»; Πόσο χαριτωμένος γραφικός χαρακτήρας. «Αμ» κι' εκείνη ή ούρα που βάζει κάτω απ' την υπογραφή! Θαύμα, παιδί μου, θαύμα!

— Και τί άνορθογραφία, σημειώνει ο πάντοτε αδιόρθωτος της παρέας, αλλά δεν προφτάνει να συνεχίση και τον διακόπτει ο πρώτος λαλήσας.

— Και τί μ' αυτό. Ποιος ρωμήος γράφει άρθρογραφημένα... Αυτό άκριβώς έγκειται η αξία της.

Ένας άλλος διαβεβαιώνει πως είδε από κοντά την «Μίς Βατραχονήσι» κι' είνε λεία να την πihς στο «ποτήρι». Άλλος λέει άλλα, ό άλλα μαλώνει με τον βήτα, ό γάμα με το ξφίλον, και όλοι τους άναμεταξύ τους.

Κι' όλα αυτά — άν σκεφτή κανείς — γιατί; Άπλούστατα γιατί βρέθηκε κάποιος να ρίξη μια ιδέα διαγωνισμού, ή ιδέα αυτή να καθιερωθή σ' όλον τον κόσμο, και να βρισκόμαστε τώρα κάθε χρόνο σε μπελάδες να βλέπουμε σ' όλη την διάρκεια του διαγωνισμού φωτογραφίες, φωτογραφίες πολλών άγνωστων ώραιων και μή, να παριστάμεθα σε καυγάδες, να δυσχεραζόμεθα με πολύ γνωστό μας κόσμο, άν έχουμε την ελπίκρίνεια να της συμβουλέψουμε να κυττάζουν πριν άπ' την άποστολή

της φωτογραφίας των μια φορά τα πρόσωπά τους στον καθρέπτη, για, για ένα σωρό μπελάδες και σκουτούρες!

Μά όλα αυτά — πριν του διαγωνισμού να πούμε — δεν είναι κάτι τόσο τραγικά. Στο τέλος, τέλος βλέπουμε ένα σωρό φωτογραφίες, ευχαριστούμεθα να κάνουμε την σύγκρισι μεταξύ τους, ύπερφηανεύομεθα πως έχει ό τόπος μας τόσες πολλές όμορφιές.

Έκείνο όμως που είναι ή φοβερότερη φάσις της τραγωδίας αυτής είναι τα... μετέπειτα! Η περιγραφές που μας καταδιώκουν εύθους με την έκλογη κάθε μιας «μύς!» Άρχίζουν τότε τα δίσηλα και τα τρίσηλα των εφημερίδων. Η «μύς Τάδε» τρώει κρεμμύδι γιατί είναι υγιεινό, δεν πίνει νερό για να μην παχύνη, πλένεται με μωσχοσάπωνα κι' αλείφεται με λάδι για να διατηρήση την άπαλη επιδερμίδα της.

Η «Μίς Δείνα» πάλι ταίζει της κόττες της με το ζερβί της χέρι, καθαρίζει της πατάτες χωρίς μαχαίρι, κοιμάται στο άριστερο πλευρό γιατί στο δεξι πιάναται ή άναπνοή της. Της άρέσουνε λεία ή οικιακές φροντίδες, άφού ακούσετε και μην φρίξετε — σφουγγαρίζει το πάτωμα μόνη της, κι' άναβει τα καντήλια του σπιτιού, χωρίς να την νοιάζη πως θα βρωμίση με το λάδι τα κρινοδόακτά της. Η «Μίς» τούτο, ή «Μίς» εκείνο κι' έπεται συνέχεια άνευ

Τι σου είναι μά την αλήθεια οι έμποροι, κι' από την μύγα — παρντόν από την «Μίς» ήθελα να πώ — βγάζουν έργο! — μου έλεγε της προάλλες κάποιος φίλος μου διαβάζοντας τον κατάλογο αυτών των άθρόων προσφερομένων δώρων — «Άν έπρόκειτο για καμιά χήρα ή για κανένα όρφανό δεν θάχαν ούτε ένα παληκούρελο διαδήσιμο. Έτσι είναι».

Τό βέβαιο είναι πως είτε έται, είτε άλλοις ή «Μύσες» σήμερα γίνηκανε το ζήτημα της ήμέρας, προ του όποιου άκριτόν και ή δηλώσεις και τα άνακοινωθέντα των πολιτικών άρχηγών, ή βελτίωσης της οικονομικής κρίσεως, ό ηλεκτροφωτισμός των Αθηνών — που πρόκειται να γίνη από την Πάουερ, ή ευερέστερα και τακτική λειτουργία των τρέν, τα ναυτικά, στρατιωτικά, οικονομικά και όλα τα λοιπά προγράμματα της Κυβερνήσεως και αυτή άκόμη ή σπουδαιότης των πυρίνων άρθρων και λόγων του προέδρου των Κυανολεύκων Άρμάνδου Δελλαπατρίδη!

Καινούρια κοσκινάκια μου και που να σάς κρεμάσω. Νά μά την αλήθεια μια λαϊκή παροιμία που θα μπορούσε να χαρακτηρίση την πληθωρική αυτή την έκλογη των «Μύσες» μά που θα άπορούσε άξιόλογα να μετριάση τα όνειρα και της φαντασίας των κοριτσιών αυτών!

ΕΤΟΣ Γ'
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ
Έσωτερικού Δρχ. 125
Έξωτ. Α. Άγγλας 1
Έξάμηνιοι κατ' άναλογίαν.
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2 1/2

τέλους νύν και άει και εις πάντας τούς αιώνας.

Και σάν να μην έφταναν ή διάφορες «Μύσες», ή συνήθειες, ή ζωή, ή προτιμήσεις, τα όνειρά τους, έχουμε και τούς «πρό» τούς «νύν» και τούς «μετέπειτα» συγγενείς τους.

Ό παπούς της «Μίς Ωμέγα» έπαιζε κομπολόι στο καφενείο κι' ήταν ό καλύτερος ταβλαδόρος της έποχής του. Άν πής για την πρέφα, σ' αυτήν δεν είχε το ταίρι του. Η μάμμη πάλι της «Μίς Βήτα» άγαπούσε τα γλυκά και τό πλέξιμο της κάλτσας.

Ένας άλλος πάλι μακρυνός μέν, αλλά πάντως συγγενής κι' αυτός της «Μίς Υψίλον» έγραφε στίχους και τούς δημοσίευε στα όλιγόστιχα κάποιου έπαρχιακού περιοδικού. Ό γιός που θα κάνη ή άδελφή της «Μίς Ήττα» θα γίνη στρατάρης, ό άλλος ύπουργός... και τράβα κορδέλλα — όχι κινηματογραφική, αλλά βιογραφική.

Άλλά έξέχασα τό σπουδαιότερο! Τά δώρα! Όπου τρέξε, τρέξε βρήκαν τα καταστήματα την ευκαιρία να ρεκλαμαριστούν. Ό οίκος τάδε προσέφερε ένα μαγιώ, ένας άλλος «δύο ζεύγη παπουτσιών... στο χέρι», ένας μια όμπρέλλα, ένας μια τσάντα, ένα φασαμέν — καλές γίνεται «μύς» χωρίς φασαμέν; — κι' όλοι τέλος πάντων κάτι θα βρουν να της προσφέρουν. Ός και... στραγαλάκια της στείλανε για να περνά την ώρα της.

Δώρα κι' εύχές, ρεκλάμα κι' άγιος ό Θεός!

Τι σου είναι μά την αλήθεια οι έμποροι, κι' από την μύγα — παρντόν από την «Μίς» ήθελα να πώ — βγάζουν έργο! — μου έλεγε της προάλλες κάποιος φίλος μου διαβάζοντας τον κατάλογο αυτών των άθρόων προσφερομένων δώρων — «Άν έπρόκειτο για καμιά χήρα ή για κανένα όρφανό δεν θάχαν ούτε ένα παληκούρελο διαδήσιμο. Έτσι είναι».

Τό βέβαιο είναι πως είτε έται, είτε άλλοις ή «Μύσες» σήμερα γίνηκανε το ζήτημα της ήμέρας, προ του όποιου άκριτόν και ή δηλώσεις και τα άνακοινωθέντα των πολιτικών άρχηγών, ή βελτίωσης της οικονομικής κρίσεως, ό ηλεκτροφωτισμός των Αθηνών — που πρόκειται να γίνη από την Πάουερ, ή ευερέστερα και τακτική λειτουργία των τρέν, τα ναυτικά, στρατιωτικά, οικονομικά και όλα τα λοιπά προγράμματα της Κυβερνήσεως και αυτή άκόμη ή σπουδαιότης των πυρίνων άρθρων και λόγων του προέδρου των Κυανολεύκων Άρμάνδου Δελλαπατρίδη!

Καινούρια κοσκινάκια μου και που να σάς κρεμάσω. Νά μά την αλήθεια μια λαϊκή παροιμία που θα μπορούσε να χαρακτηρίση την πληθωρική αυτή την έκλογη των «Μύσες» μά που θα άπορούσε άξιόλογα να μετριάση τα όνειρα και της φαντασίας των κοριτσιών αυτών!

Τι σου είναι μά την αλήθεια οι έμποροι, κι' από την μύγα — παρντόν από την «Μίς» ήθελα να πώ — βγάζουν έργο! — μου έλεγε της προάλλες κάποιος φίλος μου διαβάζοντας τον κατάλογο αυτών των άθρόων προσφερομένων δώρων — «Άν έπρόκειτο για καμιά χήρα ή για κανένα όρφανό δεν θάχαν ούτε ένα παληκούρελο διαδήσιμο. Έτσι είναι».

Τό βέβαιο είναι πως είτε έται, είτε άλλοις ή «Μύσες» σήμερα γίνηκανε το ζήτημα της ήμέρας, προ του όποιου άκριτόν και ή δηλώσεις και τα άνακοινωθέντα των πολιτικών άρχηγών, ή βελτίωσης της οικονομικής κρίσεως, ό ηλεκτροφωτισμός των Αθηνών — που πρόκειται να γίνη από την Πάουερ, ή ευερέστερα και τακτική λειτουργία των τρέν, τα ναυτικά, στρατιωτικά, οικονομικά και όλα τα λοιπά προγράμματα της Κυβερνήσεως και αυτή άκόμη ή σπουδαιότης των πυρίνων άρθρων και λόγων του προέδρου των Κυανολεύκων Άρμάνδου Δελλαπατρίδη!

Καινούρια κοσκινάκια μου και που να σάς κρεμάσω. Νά μά την αλήθεια μια λαϊκή παροιμία που θα μπορούσε να χαρακτηρίση την πληθωρική αυτή την έκλογη των «Μύσες» μά που θα άπορούσε άξιόλογα να μετριάση τα όνειρα και της φαντασίας των κοριτσιών αυτών!

Τι σου είναι μά την αλήθεια οι έμποροι, κι' από την μύγα — παρντόν από την «Μίς» ήθελα να πώ — βγάζουν έργο! — μου έλεγε της προάλλες κάποιος φίλος μου διαβάζοντας τον κατάλογο αυτών των άθρόων προσφερομένων δώρων — «Άν έπρόκειτο για καμιά χήρα ή για κανένα όρφανό δεν θάχαν ούτε ένα παληκούρελο διαδήσιμο. Έτσι είναι».

Τό βέβαιο είναι πως είτε έται, είτε άλλοις ή «Μύσες» σήμερα γίνηκανε το ζήτημα της ήμέρας, προ του όποιου άκριτόν και ή δηλώσεις και τα άνακοινωθέντα των πολιτικών άρχηγών, ή βελτίωσης της οικονομικής κρίσεως, ό ηλεκτροφωτισμός των Αθηνών — που πρόκειται να γίνη από την Πάουερ, ή ευερέστερα και τακτική λειτουργία των τρέν, τα ναυτικά, στρατιωτικά, οικονομικά και όλα τα λοιπά προγράμματα της Κυβερνήσεως και αυτή άκόμη ή σπουδαιότης των πυρίνων άρθρων και λόγων του προέδρου των Κυανολεύκων Άρμάνδου Δελλαπατρίδη!

Καινούρια κοσκινάκια μου και που να σάς κρεμάσω. Νά μά την αλήθεια μια λαϊκή παροιμία που θα μπορούσε να χαρακτηρίση την πληθωρική αυτή την έκλογη των «Μύσες» μά που θα άπορούσε άξιόλογα να μετριάση τα όνειρα και της φαντασίας των κοριτσιών αυτών!

Τι σου είναι μά την αλήθεια οι έμποροι, κι' από την μύγα — παρντόν από την «Μίς» ήθελα να πώ — βγάζουν έργο! — μου έλεγε της προάλλες κάποιος φίλος μου διαβάζοντας τον κατάλογο αυτών των άθρόων προσφερομένων δώρων — «Άν έπρόκειτο για καμιά χήρα ή για κανένα όρφανό δεν θάχαν ούτε ένα παληκούρελο διαδήσιμο. Έτσι είναι».

Τό βέβαιο είναι πως είτε έται, είτε άλλοις ή «Μύσες» σήμερα γίνηκανε το ζήτημα της ήμέρας, προ του όποιου άκριτόν και ή δηλώσεις και τα άνακοινωθέντα των πολιτικών άρχηγών, ή βελτίωσης της οικονομικής κρίσεως, ό ηλεκτροφωτισμός των Αθηνών — που πρόκειται να γίνη από την Πάουερ, ή ευερέστερα και τακτική λειτουργία των τρέν, τα ναυτικά, στρατιωτικά, οικονομικά και όλα τα λοιπά προγράμματα της Κυβερνήσεως και αυτή άκόμη ή σπουδαιότης των πυρίνων άρθρων και λόγων του προέδρου των Κυανολεύκων Άρμάνδου Δελλαπατρίδη!

Καινούρια κοσκινάκια μου και που να σάς κρεμάσω. Νά μά την αλήθεια μια λαϊκή παροιμία που θα μπορούσε να χαρακτηρίση την πληθωρική αυτή την έκλογη των «Μύσες» μά που θα άπορούσε άξιόλογα να μετριάση τα όνειρα και της φαντασίας των κοριτσιών αυτών!

Τι σου είναι μά την αλήθεια οι έμποροι, κι' από την μύγα — παρντόν από την «Μίς» ήθελα να πώ — βγάζουν έργο! — μου έλεγε της προάλλες κάποιος φίλος μου διαβάζοντας τον κατάλογο αυτών των άθρόων προσφερομένων δώρων — «Άν έπρόκειτο για καμιά χήρα ή για κανένα όρφανό δεν θάχαν ούτε ένα παληκούρελο διαδήσιμο. Έτσι είναι».

Τό βέβαιο είναι πως είτε έται, είτε άλλοις ή «Μύσες» σήμερα γίνηκανε το ζήτημα της ήμέρας, προ του όποιου άκριτόν και ή δηλώσεις και τα άνακοινωθέντα των πολιτικών άρχηγών, ή βελτίωσης της οικονομικής κρίσεως, ό ηλεκτροφωτισμός των Αθηνών — που πρόκειται να γίνη από την Πάουερ, ή ευερέστερα και τακτική λειτουργία των τρέν, τα ναυτικά, στρατιωτικά, οικονομικά και όλα τα λοιπά προγράμματα της Κυβερνήσεως και αυτή άκόμη ή σπουδαιότης των πυρίνων άρθρων και λόγων του προέδρου των Κυανολεύκων Άρμάνδου Δελλαπατρίδη!

Καινούρια κοσκινάκια μου και που να σάς κρεμάσω. Νά μά την αλήθεια μια λαϊκή παροιμία που θα μπορούσε να χαρακτηρίση την πληθωρική αυτή την έκλογη των «Μύσες» μά που θα άπορούσε άξιόλογα να μετριάση τα όνειρα και της φαντασίας των κοριτσιών αυτών!

Διηγήματα

Victor Forbin

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ

Μένουμε τότε στο βόρειο τμήμα της άραβικής ερήμου, που φθάνει στα νοτιοανατολικά του Ιράκ, και εδώ και μερικές μέρες ήμουν φιλοξενούμενος του 'Αμπουλλάχ, του κρατικού αρχηγού της φυλής των Φαγγρά, που ανήκει στον συναπισμό των Σαμάρ, λαού πολιτικού, που τους ονομάζουνε Βεδουίνους, για να τους διακρίνουν από τους καθιστικούς Άραβες.

Ο σείχης, θάταν περίπου σαράντα χρονών. Παντρεμένος δεκαεφτά χρονών και είχε τέσσερα παιδιά: αγόρια και τρεις κόρες. Ο μεγαλύτερος, ο Μαλέκ, ήταν δεκαεννιά χρονών και υπόσχετο να γίνει όμορφανθρωπος, σαν τον πατέρα του. Η Λεϊλά, η μικρότερη, είχε μια χαριό αγρίου ζώου, που λόγω της ηλικίας μου, δεν έπαινα να θαυμάζω.

Επιστρέφοντας στο στρατόπεδο, πήγα στο ραντεβού που μου έδωσε ο 'Αμπουλλάχ. Μιλήσαμε ως το μεσημέρι. Εξήγησε, δυο άνδρες της φυλής φανήκανε συγκρατώντας δυνατά ένα νεαρό Βεδουίνο, με σώμα γιγάντιο. Με μια εκπληκτική επιτηδεύση ο αιχμαλώτος ελευθερώθηκε από τα χέρια τους, πήδησε στο μέσο του κύκλου και πέταξε το σαρίκι του στους ώμους του σείχη, φωνάζοντας τα ιερά αυτά λόγια:

—Αχλάκ! Υπερασπίσου με!

Ταυτοχρόνως, γονάτισε μπροστά στον 'Αμπουλλάχ φιλώντας το χέρι του.

Και' αυτόν τον τρόπο πούφερε έναν όρκο, που για τους νόμους των Βεδουίνων, τον έκανε ασύλληπτο. Και ο σείχης ξανάβαλε το σπαθί του στο θηκάρι του και είπε:

—Ο 'Αλλάχ να σε προστατεύει! Καλώς ώριστε!

Ερωτώμενος ο νέος είπα: 'Όνομά του: Μότα, γιός του σείχη 'Αμπου, της φυλής των Καχτάν. Η φυλή αυτή είναι περιφρονημένη από τους 'Αράβες, τόσο για τα αιματηρά της έθνη, όσο και για την κακοπιστία της. Τα βλοσυρά βλέμματα του αιχμαλώτου δεν διέφευκαν αυτήν την φήμη.

—Τι έκανες; ρώτησε ο σείχης.

—Τον πίεσαμε την ώρα που εκλεθε μια από τις γκαμήλες μας.

—Καχτάν, μια που πούδωσες τους νόμους μας, δεν μπορείς να υμνήσεις ανάμεσά μας. Θα σου δανείσω μια γκαμήλα και ο γιός μου 'Α' σ' δώρησε την ώρα που έβγαλε.

—Με την αδειά σου, είπεν ο άνθρωπος, θα φύγω ανέως.

—Όχι. Η γκαμήλας μου βρίσκονται στη βοήκη. Θα περιμένουμε το γιοισμό τους.

Ο Καχτάν, που το πρόσφο του έδειχνε μια ατέλειωτη αγωνία, επέμενε να τον αφήσουν να φύγει αμέσως πηδές, πράγμα που ο σείχης δεν το δέχτηκε.

—Είμαι φιλοξενούμενος μου. Έχεις ανάγκη τροφής και αναπαύσεως. Θα περάσεις την νύκτα κάτω απ' τη σκηνή μου.

Σε λιγάκι η σιωπή του στρατοπέδου διαταράχθηκε ξαφνικά από διαπεραστικές κραυγές, σ' να κλαίγανε κανένα νεκρό. Μου φάνηκε πως 'Όνομα του Μαλέκ και της Λεϊλά επαναλαμβανότανε μέσα στους θρήνους, με παρατήρηση πως ο 'Αμπουλλάχ είχε χλωμιάσει και τα χέρια του τρέμανε. Άδελφά μου σποάρηκα προς τον Καχτάν και πρόσεξα πως επωφελομένους του θορύβου, έτρεξε να κρυφθώ στο βάθος της σκηνής. Ώρμησα κοντά του και τον αναγκάσαμε με το πιστόλι στο χέρι.

Είδα τον Μαλέκ να πλησιάζει κραδαινόμενος ένα μαχαίρι και φωνάζοντας πως ο Καχτάν ήταν ένας φονιάς, κι' ότι ήθελε να τον

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Διασχίζοντας το πλήθος, η μητέρα του Μαλέκ, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα μια τρελή επιθυμία να εκδικηθώ την Λεϊλά, φυτεύοντας μια σφαίρα στον φονιά της. Μά θα παραβίαζε τους νόμους της φυλής και συγκρατήθηκα με τα μάτια στραμμένα προς τον σείχη, που τα

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Διασχίζοντας το πλήθος, η μητέρα του Μαλέκ, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα μια τρελή επιθυμία να εκδικηθώ την Λεϊλά, φυτεύοντας μια σφαίρα στον φονιά της. Μά θα παραβίαζε τους νόμους της φυλής και συγκρατήθηκα με τα μάτια στραμμένα προς τον σείχη, που τα

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Διασχίζοντας το πλήθος, η μητέρα του Μαλέκ, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα μια τρελή επιθυμία να εκδικηθώ την Λεϊλά, φυτεύοντας μια σφαίρα στον φονιά της. Μά θα παραβίαζε τους νόμους της φυλής και συγκρατήθηκα με τα μάτια στραμμένα προς τον σείχη, που τα

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Διασχίζοντας το πλήθος, η μητέρα του Μαλέκ, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα μια τρελή επιθυμία να εκδικηθώ την Λεϊλά, φυτεύοντας μια σφαίρα στον φονιά της. Μά θα παραβίαζε τους νόμους της φυλής και συγκρατήθηκα με τα μάτια στραμμένα προς τον σείχη, που τα

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Διασχίζοντας το πλήθος, η μητέρα του Μαλέκ, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα μια τρελή επιθυμία να εκδικηθώ την Λεϊλά, φυτεύοντας μια σφαίρα στον φονιά της. Μά θα παραβίαζε τους νόμους της φυλής και συγκρατήθηκα με τα μάτια στραμμένα προς τον σείχη, που τα

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Διασχίζοντας το πλήθος, η μητέρα του Μαλέκ, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

στην ορομίδα του κι' έφτασε στο στρατόπεδο, όπου μ' εκπλήξεν ο νοσηλεύς του.

Εξόπλησα την άλλη μέρα το παιδί μου με ένα σπαθί και τον έστειλα να βοηθήσει τον πατέρα μου στην άγχαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα μια τρελή επιθυμία να εκδικηθώ την Λεϊλά, φυτεύοντας μια σφαίρα στον φονιά της. Μά θα παραβίαζε τους νόμους της φυλής και συγκρατήθηκα με τα μάτια στραμμένα προς τον σείχη, που τα

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Διασχίζοντας το πλήθος, η μητέρα του Μαλέκ, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα μια τρελή επιθυμία να εκδικηθώ την Λεϊλά, φυτεύοντας μια σφαίρα στον φονιά της. Μά θα παραβίαζε τους νόμους της φυλής και συγκρατήθηκα με τα μάτια στραμμένα προς τον σείχη, που τα

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Διασχίζοντας το πλήθος, η μητέρα του Μαλέκ, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα μια τρελή επιθυμία να εκδικηθώ την Λεϊλά, φυτεύοντας μια σφαίρα στον φονιά της. Μά θα παραβίαζε τους νόμους της φυλής και συγκρατήθηκα με τα μάτια στραμμένα προς τον σείχη, που τα

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Διασχίζοντας το πλήθος, η μητέρα του Μαλέκ, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα μια τρελή επιθυμία να εκδικηθώ την Λεϊλά, φυτεύοντας μια σφαίρα στον φονιά της. Μά θα παραβίαζε τους νόμους της φυλής και συγκρατήθηκα με τα μάτια στραμμένα προς τον σείχη, που τα

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Διασχίζοντας το πλήθος, η μητέρα του Μαλέκ, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και φώναξε:

—Η κόρη μου πέθανε και ο γιός μου είναι έτοιμος θάνατος!

Τότε μόνον απεκαλύφθη το φοβερό δράμα. Σχεπασμένος με τα αίματα από μια πληγή στον ώμο, ο Μαλέκ διηγήθηκε με διακεκομμένα λόγια: η Λεϊλά είχαν άτυμασθή πριν την πνίξη ο Καχτάν, και ο ίδιος χτυπήθηκε προσπαθώντας να την υπερασπισθώ.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα μια τρελή επιθυμία να εκδικηθώ την Λεϊλά, φυτεύοντας μια σφαίρα στον φονιά της. Μά θα παραβίαζε τους νόμους της φυλής και συγκρατήθηκα με τα μάτια στραμμένα προς τον σείχη, που τα

εχδικηθεί. Μά ο 'Αμπουλλάχ, όρμωστας πάνω στο γιό του, τον έβρισε στο πάτωμα βάνουσα.

—Γι' αυτό 'Όνομα του Θεού. Αν ένας άνθρωπος, έστω αν είναι και το παιδί μου ακόμη, θέλει να πειράξει τον φιλοξενούμενό μου μέσα στη σκηνή μου, τον σκοτώνω αμέσως!

Ιστορία μιας Αγαπής

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Καλοκαίρι του 1840. Ο νεαρός Ντιμίτρι Παύλοβιτς Σανίν, βρίσκεται περαστικός στην Φαγκαφούρτη, επιστρέφοντας από την 'Ιταλία στην Ρωσία. Έχει γνωριστεί με μια οικογένεια Ιταλών ζαχαροπλαστών, που έχουν μια κόρη εξαιρετικής καλλονής, την Τζέμια, που είναι αραβωνισμένη με τον γεγαυμένο εμπροσπάλλο Κλέμπερ. Σε μια έκδοσή που κάνουν δίκο μαζί, κάποιος γερανόσδεξιος προσβάλλει την Τζέμια, και ο Σανίν τον καλεί εις μάχην. Ο Σανίν, που λήγει άνευ άσπικταίου, 'Η Τζέμια που δεν άγαθώ τον αραβωνιστικό της, και που άρχίζει να συμπαθεί τον Σανίν, διαλαί τον αραβωνιστή. Τότε ο Σανίν της άποκαλύπτει τον έρωτά του. Αραβωνισίζεται με την Τζέμια. Για να παντρευτούν, πρέπει ο Σανίν να πουλήσει το κτήμα του. Μ' αυτό τον σκοπό, μεταβαίνει στο Βισμιάντεν με τον φίλο του Πολόζοφ που τον παρουσιάζει στη γυναίκα του η οποία έρωτοτροπεί μαζί του και τον κάνει να ξεχάσει την αραβωνιστική του. Περνούν τριάντα χρόνια. Ο Σανίν, όμορφος στον κόσμο, γνωρίζει στη Φαγκαφούρτη, με την έλπίδα να ξαναβρεί τη λήνη της Τζέμιας. Βρίσκει τον Ντένκοφ, ο οποίος τον πληροφορεί για το γάμο της Τζέμιας και την αναχώρησή της για τη Νέα-Υόρκη. Ο Σανίν της στέλνει γράμμα, ζητώντας συγχώρηση για την διαγωγή του και η απάντησή έρχεται.

27. (Συνέχεια και τέλος)

»Κλαϊόντας τον όμως είμαστε και θάμαστε περιήρανοι για τη μνήμη του που θα είναι πάντα για μας ιερή. 'Η εγγενική και άδολη ψυχή του ήταν άδεια του μαρτυρικού στεφάνου. Τον δυστυχισμένο, τον καλό μας Αιμίλιο, πόσο μάς έλειπε και θα μάς λείπει...»

»Επειτα η Τζέμια έγραψε πόσο λυπημένη ήταν για την ζωή που περνούσε ο Σανίν, όπως της την είχε περιγράψει στο γράμμα του. Του εύχθηκε ποιν απ' όλα την άναπαυση και την ψυχική γαλήνη, και του έγραψε πως θα τον έβλεπε με πολλή ευχαρίστηση αν και καταλάβαινε ότι ένα τέτοιο πράγμα θάταν πολύ δύσκολο...

»Αγαπημένο μου φίλε, έγραψε στο τέλος, όλη η ευτυχία μου και η οικογενειακή γαλήνη δεν θα μπορούσαν ποτέ να μου κάνουν να λησμονήσω την ώρα εκείνη εποχή, που είμαστε αραβωνισμένοι στην Φαγκαφούρτη. Μετά την αναχώρησή σας για το Βισμιάντεν, όταν μ' εγκαταλείψατε για ν' ακολουθήσετε τον δρόμο του περσμένου σας, πέρασε πολύς καιρός και δεν μπορούσα να σας βγάλω απ' την καρδιά μου. Μολονότι η μητέρα μου—που ο Θεός ν' αναπαύει την ψυχή της—ήταν τόσο θυμωμένη με την διαγωγή σας, ώστε δεν μου επέτρεπε να φυλάξω καμιά ανάμνηση των αραβωνίων μας, τους οποίους χαρακτήριζε σαν τη χειρότερη προσβολή που είχε τύχει στην οικογένειά μας.

»Τότε, ήμουν πεπεισμένη ότι κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε ποτέ να με κάνει ευτυχισμένη. 'Ετσι είναι όλα τα κορίτσια, στην άνοιξη της ζωής τους. 'Η καρδιά, σ' αυτή την ηλικία, είναι παρθένα από έντυπώσεις και αποτυπώνεται ανεξίτηλα τα πρώτα διδάγματα που την έρωσευμένον. Άρα, γότερα, με τον καιρό, όταν παντρευτήκα, προσπάθησα να ξεχάσω ο-

λωσδιόλου την περασμένη ζωή μου. Ο σύζυγός μου ήταν λαμπρός άνθρωπος, η υποθέσεις του όμως δεν του επέτρεπαν ν' ασχοληθεί μαζί μου. Δεν έξερα αν θα βρούσα την ψυχική ήρεμία μόνη μου, αν δεν έρχόταν στον κόσμο η Μαριάννα. Αφάερωσα όλη τη ζωή μου στα παιδιά μου. 'Η Μαριάννα μου είναι όμως όλη η χαρά μου, η ένσάρκωσις των πόθων μου, το μόνο ιδανικό μου. Κι' όσο την βλέπω να μεγαλώνει στο πλευρό μου σαν ένα δημοφιλές λουλούδι, τόσο με κυριεύει μια συναισθητική ευτυχία.

»Γώρα η Μαριάννα μου είναι μεγάλη κοπέλλα. Βλέποντάς την, θυμύομαι την πρώτη μου άγάπη, εσάς,—γιατί έχει την ηλικία που είχα τότε και μου μοιάζει καταπληκτικά, καθώς τότε πειστήτη, κινδυνεύοντας την φωτογραφία. Γι' αυτό και μου ξανάχροντα στη μνήμη—αν και πέρασαν τριάντα δόκιμα χρόνια από τότε—με όλες της χαριτωμένες λεπτομέρειες τους; η πρώτη φάσις του ειδυλλίου μας που διεκόπη τόσο απότομα.

»Μου ζητάτε να σας συγχωρήσω. Αυτό που

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

??

ΑΛΗΘΙΝΟ ΘΑΥΜΑ

ΑΡΧΙΖΕΙ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

Τ

ότι απ' αυτή την πόληση εξηστάτο η ευτυχία του. Χωρίς χρήματα δεν μπορούσε να κάνει τίποτε. Γιατί όμως να μιλήσει στα χρυσά δίχτυα της σειρήνας; Δεν έφταιγε κι' αυτός, γιατί είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να γλυτώσει απ' την καταστρεπτική γοητεία της διαβολογυναικας. Γιατί να μη φύγει μετά την διορία των δυο ημερών; Κι' εκείνη την καταραμένη στιγμή που δέχτηκε να πιά καθάλλα μαζί της, γιατί να παραδεχτεί την απομάκρυνση του Ιπποκρίτου; Άχ, γιατί να μιν τα σκεφθή αυτά την στιγμή που ξεκουσάν για την έκδοσή τους; Γιατί να μιν αντιτείνη; Ο πόθος όμως ναρκώνει κι' εκπνδώνει τη θέληση. Αυτή η στιγμή της αδυναμίας του είχε καταστρέψει ολόκληρη τη ζωή.

Απ' την άλλη μεριά ο Σανίν έβλεπε μάν ήρεμη οικογενειακή ζωή, την Τζέμια ταίριασμένη απ' τα τέσσερα άγρια της και τη Μαριάννα,—την καινούργια αυτή Τζέμια, που τόσο έμοιαζε της μητέρας της—να χαμογελά ευτυχισμένα σ' έναν άνδρα. Αυτός ο άγριος όμως δεν ήταν εκείνος, ο Σανίν, ήταν κάποιος άλλος.

Ο Σανίν ήταν δυστυχισμένος, πολύ δυστυχισμένος. Ένοιασε ξηλεια, το αίμα του ανέβαινε στο κεφάλι, η γαλήνη όμως της οικογενειακής αυτής σκηνής τον κυριεύει άδελφά και μετανόωνε για τα αισθήματά του. Σιγά, σιγά, λογικεύονταν, και η ψυχραιμία του έρχόταν μαζί με τη λογική. Γιατί να μιν είναι ευτυχισμένη η Τζέμια; Της άξιζε όχι μόνον μια τέτοια ευτυχία, αλλά και πολύ πιο μεγάλη αυτής που τον είχε αγατήσει με όλη την καρδιά της. Και δεν ήταν σφάλμα δικό της, αν αυτός έδωσε, με την άπειροσκέπια του, αυτό το θλιβερό τέλος στην ώρα ιστορία της αγάπης τους.

Είχε ξεμυρώσει από πολλού, όταν ο Σανίν σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του, με χλωμό και θανατισμένο πρόσωπο, ακολουμένο από πόθορες ρυτίδες. Ένοιασε ότι, εκείνη τη νύχτα, είχε γεράσει, είχε γεράσει πολύ και η καρδιά του δεν είχε τη δύναμη να ξεγλυτώσει απ' της τύχης που του έφευγε η καλή ανάμνησις της χαμένης αγάπης του. 'Υστερα απ' την πρώτη απογοήτευση, ένα σχέδιο ώριμης στο κουρασμένο μυαλό του. Πρώτο πεδάνει, ήθελε να εκτελέσει ένα καθήκον, για να νοιώσει μια τελευταία χαρά. Δεν σκεπτόταν τίποτ' άλλο, παρά πως να ξαναβρεί την Τζέμια, να την δει ευτυχισμένη, χαρούμενη μπροστά ν' ακούσει τα χείλη της να προφέρουν παραρηγόρια λόγια συγγνώμης γι' αυτόν που δεν σεβάστηκε την αγάπη τους. Θα ξεκινούσε σαν τους προσηνείς των Άγιων Τόπων, για το εθελικό αυτό καθήκον...

Ο Σανίν άπληγσε άμεσως και, για δώρο στην αραβωνισμένη, έστειλε στη Μαριάννα Σλόουμ, από έναν άγνωστο φίλο, το μικρό ένοικο σταυρούσκα της Τζέμιας, χαρμασμένο σ' έναν πολύτιμο κολλέ από ε' ακριβότερα μαργαριτάρια. Αυτό το δώρο, αν και πολύ άκομμό, δεν τον κατέστρεψε οικονομικά. Μέσα στα χρόνια αυτά χρόνια που πέρασαν από τότε που για πρώτη φορά είχε πάει στη Φαγκαφούρτη, κατόρθωσε ν' αποκτήσει αρκετά σημαντική περιουσία.

Γύρισε πίσω στην Πετρούπολη της πόλεως μέρες του Μάη, αν όμως για πολλόν καιρό. Διαδίδεται πως πούλα όλα τα κτήματά του και πως έτοιμάζεται να φύγει για την Αμερική.

ΤΕΛΟΣ

Ιταλική Λογοτεχνία

Luigi Pirandello

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΑΙ Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Η ταρτάνα, που ο ιδιοκτήτης της, ο καπετάν Νίνο Μό την έλεγε Φιλίππα, στόνομα της πρώτης του γυναίκας, έμπαινε στον μικρό υάλιο του Πότο-Εμπεντόκλ, το ήλιοβασιλευσε. Μπαίνοντας στο λιμάνι, οι ναύτες αντίληφθηκαν ότι όλη η ακρογαλιά ήταν πλημμυρισμένη από ανθρώπους που φωνάζανε και κουνούσαν σκοφόρους και μαντήλια.

Ούτε ο καπετάν Νίνο, ούτε οι ναύτες του, δεν υπορούσαν να φαντασθούν ότι αυτοί οι σκοφοί που ανεμίζονταν ήταν γι' αυτούς.

Ο καπετάνιος διάταξε να χαλαρώσουν το σχοινί του πανιού και να το μαζέψουν, περιμένοντας την βάρκα που θα ρυμουλκούσε τη Φιλίππα, ως το μέρος που θ' άγκυροβόλυνε.

Η ταρτάνα προχωρούσε σιγά-σιγά, σχίζοντας τα νερά που λαμποκοπούσαν.

Η βάρκα που θα τους ρυμουλκούσε, έφθασε, ακολουθουμένη από αρκετές άλλες βάρκες, που λίγο και θ' αναποδογυρίζονταν από τους πολλούς ανθρώπους που στέκονταν όρθιοι, φωνάζοντας και χειρονομώντας άκαταστατά.

Όλη αυτή η αναστάτωση, έλος αυτός ο κόσμος ήταν γι' αυτούς. Και γιατί; Μήπως λάβαν να κρυμιά ψεύτικη είδηση πως πνίγησαν;

Και το πλήρωμα περίεργο, εκπληκτο, έσκαυε από την πόρτα προς της βάρκες για να υπορέσει να καταλάβει την έννοια αυτών των φωνών. Αλλά δεν άκουγε καθαρά παρά «Φιλίππα! Φιλίππα!»

Μόνο ο καπετάν Νίνο Μό, κόνιχνος σαν άστακος, έβλεπε πρόμερα, χωρίς να ενδιαφέρεται, με το σκούφο του οριγμένο χαλάκι, ως τα μικρά αλβανόμα μάτια του. Γιατί η στιγμή έβγαλε από τα μάτια του την μικρή που πήγε, έφτυσε και γαυδίζοντας με το χέρι του της σκληρές τρίγες του μουστακιού του, το δαχάκι της είπε:

—Μπα, τοελλαθήκανε! Και γυρίζοντας φώναζε στο μούτσο που βοϊσκότανε πάνω στα έσκατα, να κατεβή και να πάη στην πρόμνη να χτυπήσει για τον έσπερινό.

Στους λυπητερούς ήχους της χαμπάνας του πλοίου, έβγαλε το σκούφο του, σταυροκοπήθηκε και άρχισε να λέγει μια προσευχή ήταν οι ναύτες των ποικιλόχλων με πρόσωπα τραγωμένα, με γέλοια και φωνές.

—Καπετάν Νί! Καπετάν Νί! Η κυρά Φιλίππα! Η γυναίκα σου! Η κυρά Φιλίππα! Ζωντανή! Ξαναγύρισε! Η γυναίκα σου!

Ο καπετάν Νίνο τήχασε κυριολεκτικώς, στασιάζοντας, αναζητώντας στα βλέμματα των άλλων να ιδεί αν πραγματικά ήταν αλήθεια αυτό για να υπορέσει να πιστέψει σ' αυτή την είδηση, χωρίς να τοελλαθή.

—Οδηγήστε! φώναζε, και πιάνοντας το σκινό, το καθάρισε και βοηθούμενος με τα γέλια κατέβηκε ως τη βάρκα, όπου τον υποδέχτηκαν με άνοιγτες αγκάλες. Η άλλες βάρκες ακολουθούσαν τη ρυμουλκή, στην οποία ο καπετάν Νίνο Μό μάθαινε λεπτομερώς την ομιλομένη επιστροφή της ξαναζωντανένης γυναίκας του, που από τριών ετών, πηγαινοντας στην Τύνιδα για να ιδρή την ετοιμόθαντη μητέρα της, πνίγηκε μαζί με τους άλλους επιβάτες.

Ε, λοιπόν όχι, δεν πνίγηκε η δυστυχισμένη. Μια μέρα και μια νύχτα έμεινε στη θά-

λασσα, επάνω σε μια σανίδα. Έπειτα ένα καρβί ρωσικό, που πήγαινε για την 'Αμερική, την έσωσε, αλλά ήτανε πιά τρελή! ναι, έτρελλάθηκε από τον φόβο της! Δύο χρόνια και όκτω μήνες ήταν στην 'Αμερική, κλεισμένη σ' ένα φρενοκομείο. Κατόπι γιατρεύτηκε και καθάρωσε να βγάλει τα χαρτιά της από το 'Ιταλικό Προξενείο, και τώρα τρεις μέρες βρισκότανε στο χωριό.

Ο καπετάν Νίνο ακούγοντας αυτά τα νέα που πέφταν σαν χαλάκι γύρω του, τάχως σχεδόν χαμένα. Μια φωνή μέσα από μια βάρκα και τα τρανταχτερά γέλοια που τον υποδεχόντουσαν: αδυό γυναίκες, καπετάν Νί, τι χαρά! τον έκαναν να συνέλθει.

Η δυό γυναίκες που παντρεύτηκε ήταν αδελφές δυό αγώριστες αδελφές, σαν μιάνα και κόρη, η μεγάλη η Φιλίππα ήταν σαν μητέρα της Ρόζας. Ο καπετάν Νίνο, όταν παντρεύτηκε την Φιλίππα, υποχρεώθηκε να πάρει μαζί του και την μικρότερη, την Ρόζα. Και όταν έχαναν η Φιλίππα, υποχρεωμένος να ζήσει μαζί της, και νομίζοντας ότι κρυμιά άλλη γυναίκα δεν μπορούσε να γίνει καλύτερη μανά για το παιδί που του άφησε η

Η δεύτερη γυναίκα με τη μικρή και τον Καπετάν Νίνο πήγε άνογα στην καμαρούλα της δούδ Νεκροταφείου.

γυναίκα, σαν τίμιος άνθρωπος την παντρεύτηκε.

Και τώρα; Η Φιλίππα ξαναγύριζε για να βρή τη Ρόζα παντρεμένη μαζί του και έγκυο, έγκυο τεσσάρων μηνών! «Α, ναι, μα την αλήθεια» να κάτι πουναι πολύ άστειο: ένας άνδρας που βρίσκεται μεταξύ δύο γυναικών, μεταξύ δύο αδελφών, μεταξύ δύο μητέρων!... Και νάτες, έχει κάτω στην πλατεία! Νά, η Φιλίππα είχε εκεί, ζωντανή! Με το ένα της χέρι του κάνει σχήματα, σά νάθελε να του δώσει θάρρος και με το άλλο χέρι σφίγγει την Ρόζα στο στήθος της, την φτωχή μικρούλα που τρέμει σύγκοιτος και κλαίει. Ο καπετάν Νίνο, σ' αυτό το θέαμα, ακούγοντας αυτές της φωνές, αρδίζατο, θύμωσε. Πώς θα ήθελε ν' αναποδογυρίζονταν η βάρκα, να πηγαινότανε για να χωνόταν αυτό το σκληρό θέαμα μπρος από τα μάτια του! Λίγες στιγμές κατόπι, βρόδισε αγκαλιάζοντας την αναστημένη γυναίκα του. Κι' όταν αυτή έλευθερώθηκε από το σφιχταγκάλισμά του, έχει μπροστά τον κόσμο που γελοιοκορούσε, τον έσπρωξε να ειρήνη και τη Ρόζα, που τα έσπερα γέλια της μάτια είχαν μεταβληθί σε ποταμούς από δάκρυα. Κι' αυτός, βλέποντας τόση χλωμάδα, τόση απελπισία, τόση ντροπή, αγανάκτησε, και πνίγοντας ένα λυγμό που

του φούσκωνε τα στήθια, πήρε στην αγκαλιά του το παιδί του και άρχισε να τρέχει λέγοντας: «Στο σπίτι! στο σπίτι! Η γυναίκα μου τον ακολουθήσανε και μαζί ο κόσμος φλυαρώνοντας».

Η Φιλίππα με το ένα χέρι περπατώντας έμους της Ρόζας, την κρατούσε σφιχτά να ήθελε να την προσφύλλει.

«Μην κλαίς, κοιμή! της έλεγε. Σί βάλουμε τα κλάματα, εμπρός, ήσυχα! Πάω σε θεραπεία για όλα! Για όλα! Ο Θεός θα με βοηθήσει... Ναι, ο Θεός θα με βοηθήσει! Το φώναζε και στον κόσμο, και πρόσταζε: «Όχι, τίποτα μη φοβάστε! Όστε ακούσετε ούτε ζήλεις» έτι θέλει ο Θεός!»

Την άλλη μέρα ο καπετάν Νίνο και η Φιλίππα, χωρίς να πουν τίποτα σε κανένα, φρόντισαν να βρουν μια μικρή καμαρούλα να νοικιάσουν. Βρήκαν μια στο πάνω μέρος του χωριού, στο δρόμο που οδηγεί στο νεκροταφείο. Έκει μόλις ήλθε το βράδυ έμεινε να εγκατέστησαν την Ρόζα, τη δεύτερη γυναίκα και το μικρό, και έπειτα σιωπηλά κι' οι δυό τους ξαναγύρισαν στο σπίτι τους.

Τότε έλο το χωριό άρχισε να συζητεί για κακομοίρα την μικρούλα που την πέσαν στους πέντε δρόμους, σ' αυτή την καμαρούλα. Την άλλη μέρα όταν ο καπετάν Νίνο και η Φιλίππα, έπισκεπτόντο στο σπίτι τους ταρτάνας, οι άνθρωποι του χωριού θέλησαν να το δείξουν πόσο ανόητοι τον αποδοκίμασαν.

—Αφήστε με ήσυχο! Είναι δική μου θεία! απαντούσε ο καπετάν Νίνο.

Και μετά δυό μέρες, φεύγοντας από την πόρτα του χωριού, η δυό αδελφές έμειναν μαζί στο σπίτι των Μπαλά. Έμειναν πημένες και υποταγμένες στην τύχη, ηρλούνταν με το νοικοκυριό και με την παρουσία του παιδιού.

Όταν ήρθε η μέρα που θα γύριζε η ταρτάνα και η δυό τους πήγαν στο λιμάνι, στώντας το μικρό από το γέιο. Απτή την ώρα ήταν λίγοι περίεργοι. Ο καπετάν Νίνο, πηδώντας στη γη, έδωσε σιωπηλά το χέρι και στη μια και στην άλλη, έσκυψε και έλγισε το παιδί, και πήρε το δρόμο του σπιτιού όπως και την πρώτη φορά, ακολουθούμενος από της δυό αδελφές. Αλλά αυτή τη φορά στην πόρτα του σπιτιού των Μπαλά έμεινε η Φιλίππα και η Ρόζα, η δεύτερη γυναίκα με το μικρό, πήγε ήσυχα με τον καπετάν Νίνο στην καμαρούλα της δούδ του νεκροταφείου.

Και τότε έλο το χωριό, που πρώτα ήταν κατάκαρδα για τη θυσία της δεύτερης γυναίκας, βλέποντας τώρα ότι δεν υπήρχε τίποτα ούτε για την υιά ούτε για την άλλη, να νάκτσει, εξοργίστηκε φοβερά για την ηρωική και απλή δικαιοσύνη αυτής της απόφασης. Και εκείνο που ίδιος εξώγισε περιεστειλμένος ήταν η γαλήνη και η ύπταξη στη μορφή των δυό άφροισμένων αδελφών, που δεν έβλεπαν ούτε ήγνος ή λητοσύνης ή φόβου για την άλλη.

Και για της δυό υπήρχε η ιερότητα και η απροσβίαστο του γάμου, η άφοιαση και η ανδρεία που έργάζεται, στον πατέρα που δίνει πάντα, αποδιβαλόμενος μόνο δυο μέρες κάθε μήνα. «Ε! λοιπόν από ο Θεός επέστρεψε την επιστροφή της πόστης, αφού θεός αποφάσισε έτσι, για κάθε σφαγή, για νική και γλώρις ορόνο, έπεριμεναν τον έλδο τους που ξαναγύριζε από τα ταξίδια».

Αυτές όλες η δικαιολογίες ήταν κλέες, και τίμιες και γαλήνες, αλλά ακριβώς έτσι ήταν καλές, γαλήνες και τίμιες, έπαιναν σαν τους ανθρώπους. Και ο καπετάν Νίνο Μό, στο δεύτερο ταξίδι του, έλγινξε από τον ειρηνόδικη για να του γνωστοποιήσει η διγαμία άπλογοέστερα αυστρά από τον νόμο.

Τού άπνηντσε ότι στην περίπτωση του, υπήρχε λόγος δικαίας γιατί η πρώτη του γυναίκα έμεινε ζωντανή, και εξακολουθεί να είναι φανίζεται ως πεθαιμένη στα λήθαργα της βία, και ότι δεν είχε ένοπιον στο νόμο παρά μόνον υιά γυναίκα, την δεύτερη.

—Εξ' άλλου, συνεπέρανε πάνω από το νόμο των ανθρώπων, χωρίς ειρηνόδικη είνε ο νόμος του Θεού, στον όποιον ένω ύπακοοι πάντες.

ΛΟΥΙΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΜΙΛΑΕΙ Η ΖΑΖΑ

[Τα προηγούμενα.—Η Ζαζά Μπαλάντη διηγείται πώς προσελήφθη στην «Καλλιτεχνικό Θίασο» της Σμύρνης, μετά την πρώτη έπαυχία της στο θέατρο του Μέρικα.]

(Η συνέχεια)

Μετά, ο «Καλλιτεχνικός Θίασος» ανέβασε το «Τραγούδι του Αηδονιού», του Λεχάρ, το «Ο νεφρός Βάλε», την «Νερόβια της Αποκομίας Βερνόν». Στόν θίασο, ήταν κι ο Στυλιανόπουλος, ο οποίος είχε μεγάλη επιτυχία ιδίως στο «Τραγούδι του Αηδονιού». «Οι εγες το εκλεκτότερο απ' το διενέξικο ρεπετόριο που ανέβασε ο Παπαϊωάννου στην 'Αθήνα, ο «Καλλιτεχνικός Θίασος» το προσέφερε μεταφρασμένο, διασκευασμένο ή και πολλές φορές, τελείως άλλαγμένο στο σμυρναϊκό κοινό.

Έξαρετικό θεατρικό γεγονός, ήταν η πρεμιέρα του «Ρόδου της Σταμπούλ». Για το έργο αυτό, έπιστρατεύθη, ο,τι υπήρχε ανατολικό στα σμυρναϊκά σαλόνια. Και σημείωσε πρωτοφανή επιτυχία. Το έργο αυτό (λιμπρέττο-μουσική: Σουλίου-Καλίου Καραάση), ανατολικής υποθέσεως είχε όλα τα στοιχεία για ν' άρσει και να κάνει σειράν παραστάσεων.

ΤΟΥΡΝΕ ΚΑΛΙΝΕΙΑ

Τον Νοέμβριο του 1918, μετά την ανακοχή, ανέβη ένα έξαιρετικό θεατρικό γεγονός: ο επιχειρηματίας κ. Κρέμερ σχημάτισε ένα «τουρνέ» για την Κωνσταντινούπολη, με πρωταγωνίστρια την κυρία 'Αλεξάνδρα Καλινέα.

Τουρνέ Καλινέα! Αυτό το τουρνέ, που άφησε εποχή στα θεατρικά χρονικά της Σμύρνης και της Πόλης, σχηματίθηκε από παντός από στοιχεία του «Καλλιτεχνικού Θιάσου». Ας αναφέρω μερικά ονόματα: Έβα Σάντρη, Στέλλα Βιολάντη, Μαρία Ραυτοπούλου, Κατίνα Τριανταφύλλου, τα Βερωνίκα, Α. Τζινόλης, Ι. Στυλιανόπουλος, Γ. Ρήνός, Β. Πολίτης, Ι. Ζαφειρόπουλος, Αύλωνης, Ραυτοπούλου, Βερώνης, Κανδύλης, ο τενόρος Μερνάντσα, κ. τ. λ. Η διαχείριση κ' η καλλιτεχνική διεύθυνσις ήταν του κ. Σουλίου. Ο Απαλάκος ήταν μασέτρος του θιάσου.

Στις 25 Νοεμβρίου, το τουρνέ εγκατέλειπε τη Σμύρνη για να ταξιδέψει ως την Πάνομο σιδηροδρομικώς. Έκανε πολύ κρύο, 5 βαθμούς κάτω απ' το μηδέν. Ο Τζινόλης κ' ο Στυλιανόπουλος είχαν κλέψει της—κατόπιν—γυναίκας τους κ' αυτό έγινε άφορη κ' αναστατώση ή μωή Σμύρνη. Οι αντιπρόσωποι των ελλειμένων οικογενειών—μητέρες, πατέρες, θείες, θείοι, κτλ.—μιας πρόλαβαν στο Κορδελιό και κατόρθωσαν να πάρουν πίσω τις κοπέλες τους. Έτσι ξεκίνησαν.

Έξω απ' τη Σμύρνη, το τραίνο πήγαινε με μικρή ταχύτητα, γιατί απ' το «Ακ-Χισάρ, το Κιόκ-Αγάς και πέρα λημιανόνταν οι Τούστες. Όταν φθάσαμε στην Πάνομο, έτρεπε να περιμένουμε βατόρι για να μās περάσει στην Κωνσταντινούπολη. Ήταν φοβερή κακοκαιρία. Με την τραχηλιά δεν μπορούσαμε να ριφωανδύνουμε τη ζωή μας, εξ' άλλου, δεν φαινόταν κανένα βατόρι. Ήταν ένα μικρό φορτηγό που καθάριζε σταφίδα, ο κ. Σουλίου όμως δεν παραδέχθηκε να το πάρουμε. Κι' ο ίδιος ο καπετάνιος είχε αμφιβολίες, αν θα χωρούσαμε μαζί με τις άποικινες και τα σκηνικά. Το φορτηγό έφερε με τη σταφίδα και ναυάγιο στην φορτωτισμένη θάλασσα του Μοριάς. Φτηνά η γλίστωση!

Εν τώ μεταξύ, για να μη χάνουμε καιρό, ο κ. Σουλίου διοργάνωσε μια παράσταση εκ των ένδοντων, γιατί θέατρο δεν υπήρχε. 'Α-

πλούστατα, ανάκαμψε μια άθουσα σχολείου, που μπορούσε, στην ανάγκη να μεταβληθί σε θεατρική πλατεία. Έπειδή δε ο Τούρκος διευθυντής του σχολείου κατά καλή μας τύχη, ήταν συγγραφέας—είχε γράψει ένα τρίπρακτο έργο—μās παρεχωρήθη η αίθουσα μαζί μ' ένα μαυροπίνακας. Οι μαυροπίνακες χρησιμοποιήθηκαν για άφισες: γράφαμε με κινωλία ελληνικά και τουρκικά, δι' εκείνο το βράδυ ο «Μεγάλος θίασος Καλινέα» θα έπαιζε το «Ρόδου της Σταμπούλ». Άγκαζάραμε δυό χαμίνια,

Η Ζαζά στην όπερέτα «Μπαλέ Μαζούρα»

τους φορτώσαμε στην πλατή τους μαυροπίνακες και αυτοί οι hommes-sandwiches γύρισαν όλη την πόλη, της πλατείας, την αγορά, την παρλιά, της συνοικίας, ρεκαλιμαίνοντας την βροδινή παραστάση.

Έπειδή δεν είχαμε καιρό για να λύσουμε το σκηνικά, ο κ. Σουλίου μάς όρισε διάφορα τραγούδια από το όπερετικό και επιθεωρησιακό μας ρεπετόριο, που θα λέγαμε δίχως χαμιά πρόβα. Το πλάνο ήταν στις κοινότητες. Ο διευθυντής ανέλαβε να μās προμηθεύει και διάφορα χαλιά.

Εκείνο το βράδυ, είχαμε μια πέννα πρωτοφανή. Καρφίτσα δεν έφευγε στην αίθουσα του σχολείου. Εκτός του θρανίου, είχαν προσθέσει και δσες καρέκλες μύορεσαν να συγκεν-

τρώσουν στη συνοικία. Παιζάμε με πολύ μπόλο και κέφι,—γιατί η παρουσία πολυπληθούς άκροατηρίου ενισχύει σημαντικά το ήθος των ήθοποιών. Τα νούμερα μαζαριζόνταν άγρια, ή παραστάσεις δε κινδύνευε, να διαωισθή. Οι θεαταί έκαναν έρωτα και μάξεραν άλλα χοήματα, για να μη διακόψουμε. Στην ιστορική αυτή βραδιά, οι μείν συγγραφείς πήραν 70 τουρκικές λίρες ποσότη, έμεις δε άρχισαμε στις 6 το απόγευμα και τελειώσαμε στις 2 μετά τα μεσάνυχτα!

Την επομένη, όλοι οι κάτοικοι της Πανόμου ζητούσαν επανάληψη της παραστάσεως. Ήρθε όμως ένα βατόρι—κ' ο καιρός είχε καλύτερήναι—και, παρ' όλη την επιθυμία που είχαμε να ξαναπαίξουμε στη φιλόξενη αυτή πόλη, ματακάραμε για την Πόλη.

Πρώτη φορά, θα πήγαινα στην Πόλη. Απ' την πρώτη στιγμή που το βατόρι μάς μήτρε στον Κεράτιο Κόλπο κ' είδα, ανάμεσα απ' την ψηλή διμήλη, να διαγράφονται, στο γροίλο φόντο, τα μσορεπιτωμένα τείχη και τους ψηλούς, λιγνούς μινωρέδες,—ένοιωσα να με τραβά σαν μαγνήτης το μυστήριο πουλκινε μέσα της η παλιά Βυζαντινή πρωτεύουσα.

Επρόκειτο να δώσουμε σειράν παραστάσεων στο «Σκαίτιν» ένα θέατρο, που ήταν στο Πέρα Θ' άρχιζαμε με καμιά όπερέτα και είχαμε πολλές έλλειδες να μās υποδεχθί ένδουσιώδως το κοινό της Πόλης, γιατί είμασταν ο πρώτος ελληνικός θίασος που έπισκεπτόταν την οθωμανική πρωτεύουσα μετά την άνακοχή. Άλλοιόμοι! το πρώτο πρόγραμμα που πληροφορήθαμε, μόλις πατήσαμε το πόδι στον Γαλάτα, ήταν ότι η γοίτση έκανε καθημερινώς πολλά κρούσματα και η αστυνομία λάβαινε έξαιρετικά μέτρα για να περιορισθί, το κακό. Μεταξύ άλλων, απηγόρευε τελείως της δημόσιες συγκεντρώσεις και τα θεάματα κάθε είδους!

Τι άπογοήτευση! Ο δυστυχής Κόμερ τραβήσε τα μαλλιά του κ' έτρεξε δεξιά-αριστερά, απ' την διεύθυνση της αστυνομίας σε ό γειτονικές υπηρεσίες,—και τάντατα! Ο μότος που διατηρούσε όλη την μηχανομαία του σ' αυτή την συφορά, ήταν ο κ. Σουλίου.

—Δεν μπορεί να διωκισθί αυτή η κατάσταση, έλεγε. Σήμερα-αύριο, θα μās δοθί ή άδεια να παίζουμε, άρχει να ληστέψουν τα κρούσματα της γοίτσης Υπομονή.

Εν τώ μεταξύ, περνούσαν ή μέρες. Ο Απαλάκος, για να κάνει μια προκαταρκτική έωπιον έρεά, με πήγε πολλές φορές σε σάλονα όπου τραγουδούσαν κομμάτια απ' το ρεπετόριό μας. Κι' άκουγα τόσα κολακευτικά λόγια, ώστε πανέννομαι και κορδονόκοι όταν μούχονταν τα συγκαρτήρια.

Πέρασαν έτσι δυό, τρεις εβδομάδες. Η κατάσταση αμετάβλητη. Τα κρούσματα της γοίτσης, εύτυχώς, είχαν περιορισθί, μα δεν μās έχοταν άδεια να παίζουμε. Έννοείται πως τα οικονομικά του θιάσου ήταν σε άδεια και κατάσταση και ο δυστυχής Κόμερ δαπαίνονταν δεξιά-αριστερά για να πληρώσει καθημέρα τους ήθοποιούς.

Πληθαίναν τα Χριστούγεννα. Ο έρχομός των έστων μεγάλωνε τη στενωπία μας, γιατί θα παρτάραμε φτωχικά, μη έχοντας άρεκα χοήματα. Πληθαίσε η στιγμή που θα μās κινείρε ή άπογοήτευσις.

Εύτυχώς όμως την παραμονή των Χριστουγέννων δόθηκε απ' τέλους ή άδεια. Η χαρά μās δέν περιγράφεται. Την άλλη μέρα, θα ήταν διπλή γοίτση για μās,—η Γέννησις του Σωτήρος και ή σωτηρία ή δική μας από ένα σίγανο ναυάγιο.

Ρεκαλιμάσαμε επανώντως την «Ποιγηήσα του Τούστους». Θα δίναμε και άπογευματινή. Τό τί έγινε την επομένη, θα μείνι πάντα στη μνήμη όλων μās. Ένθουσιασμός, πανθαμία!

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ διδασκαλία τῆς χοροθερίας "Οστραχαν" σὲ μιὰ πόζα ἀσιατικοῦ εἰδωλωλατρικοῦ χοροῦ.

Ἐνα γκροὺπ πλαστικῶν γυναικῶν ἀπὸ μαθητρίδας τῆς Δοῦγκαν, κόρης τῆς περιφημοῦς Δοῦγκαν, ἡ ποὺ πρῶτον γέννησε ἡλὲρ τῶν ἀρχαίων χορῶν.

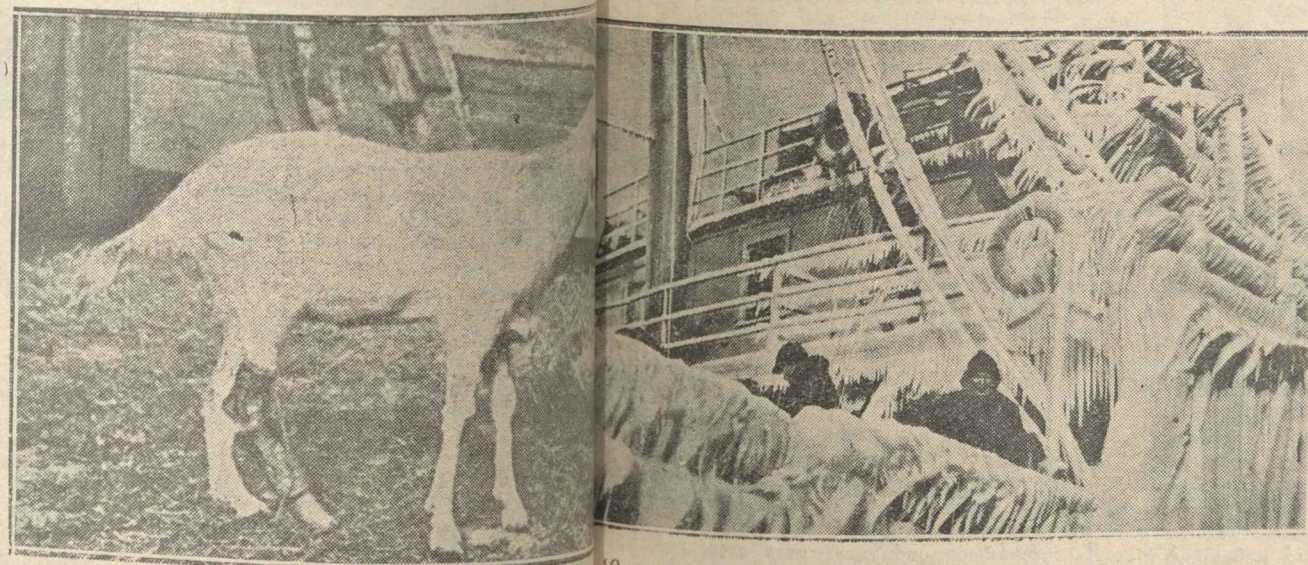
Οἱ ἄγγλοι ἀγαγεῖς ἀστερονομικοῦ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς φοροῦν τὴν ἀγγλικὴν στολὴν, ἀλλὰ εἶναι ἀνυπόδοτοι, ἴσως διὰ τὸ μὴ ξεγνοῦν καὶ τὰ πατρικῆ ἔθιμα.

Ἡ ὑποπτευτικὴ Βίλμα Μιδνχ γίνεται νεώτερον περὶ τὰ χρόνια. Ἡ τελευταία αὐτῆς φωτογραφία ἀποδεικνύει πληρέστατα.

Ὁ ἀμερικανὸς μηχανικὸς Κόλλινς κατασκεύασε μιὰν μικροσκοπικὴν ἀτμομηχανήν, μήκους 12 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου, καὶ ἡ ὁποία ἔχει ὅλας τὰς τελευταίας μηχανικὰς τελειοποιήσεις.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν βοηθεῖ μόνον τοὺς ἀνθρώπους τὰ ζῶα. Ἴδου μία κατσίκᾳ ἡ ὁποία περὶ μὲν... ξύλινο πόδι!

Ὁ χειμὼνας εἶναι ἐφέτος βαρύντατος στὴν Βόρειο Εὐρώπην. Ἡ ἐνδιαφέροντα αὐτὴ φωτογραφία ἐνδὲς νορβηγικοῦ πλοίου ποὺ εἶναι καλυμμένο ἀπὸ πάχους δίδει μιὰ ἰδέαν τῆς ἐκτάσεως τοῦ ψύχους.

Ἡ κ. Ἰντα Λέδερς, πρόεδρος τοῦ «Συνδέσμου προστασίας τῶν πεζῶν» Νέας Ὑόρκης χρησιμοποιοῦν ἕνα φανέρι διὰ τὴν περὶ ἀπὸ τὸ ἕνα περὶ ὁρμητοῦ ἀπὸ ἄλλο.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ο Κονσίν Κοσίνι, έραστής της βασι-
λισσής Μαρίας των Μεδίκων, ανάθε-
τον έμπιστό του Ρινάλδο να ανακαλύ-
ψει τη διαμονή της Γιζέλλας, η οποία είναι έ-
ρωτευμένη με το νεαρό μαρκήσιο Σένκ-
Μάρς που συμπαθεί κι' ο πατέρας της. Ο
Ρινάλδος ανακαλύπτει τα ίχνη της Γιζέ-
λλας και ο Κονσίν σπεύδει εις συνάντησίν
της. Ο Ιππότης Καπεστάν πθάνει στην κα-
τάλληλη στιγμή για να σώσει την Γιζέλλα
από τους δυνάστες του Κονσίν. Ο Κονσίν
συλλαμβάνει την Γιζέλλα, την ελευθερώνει
 όμως η βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων
 που έρχεται μαζί με την γυναίκα του. Ο
 Καπεστάν σώζει τον Λουδοβίκο ΙΓ' από
 βέβαιο θάνατο, μιά μέρα που αφηγίασε το
 έργο του. Ο βασιλεύς εις αντάλλαγμα,
 του προσφέρει την υποτελήει. Ο Κα-
 πεστάν σώζει δια δευτέρα φοράν τον βα-
 σιλεύα, τον οποίον οι συνωμότες ζητούσαν
 να δηλητηριάσουν. Αργότερα υπερα-
 σπίζεται τον άντεραστή του Σένκ-Μάρς
 από τους κακοποιούς.]

18.

(Η συνέχεια)

— Σας περιμένει, ελτε στον Σένκ-Μάρς,
 διότι την άπειλει κίνδυνος και ελτε ο μόνος
 τον οποίον θεωρεί ως δυνάμενον να την προ-
 στατεύσετε και την σώσετε.

— Σας όρελναι, κάτι περισσότερον άπ' τη
 ζωή, Ιππότη, του άπληντος ο Σένκ-Μάρς.

Και έτοιμαζόταν να τον δώσει το χέρι όταν
 μιά σκέψις τον έκαμε να συνοφρυωθεί. Είχε
 μαντεψει κάτι μυστηριώδες και ότι επομένως
 ο πόλεμος μεταξύ των δύο των θα ήταν μέ-
 χρι θανάτου. Του έστρεψε λοιπόν τα νύχτα μ'
 ένα ψυχρότατο «Χαίρετε!»

Όταν ο Σένκ-Μάρς μετέβη στο ξενοδοχείο
 των «Γαίων Μοναχών» προς συνάντησιν της
 Μαρίας Δελόρι έμαθε παρ' αυτής την κατα-
 διωξιν που υφίστατο από τόν δούκα του Ρισ-
 σελιέ, ο οποίος ελχεν δοκιμή την εξόντωσιν
 εκείνου που θα έρωτευόταν η Μαριόν. Και έ-
 ζήτησε από τόν Σένκ-Μάρς να την απαλλάξει
 από τόν μιστή αυτό έπισκοπο.

Ο Σένκ-Μάρς εις απάντησιν και δια να ά-
 ποδιώσει τελείως τόν Ρισσελιέ του έστειλε πίσω
 μιά άνοδος την όποια εις στείλει αυτός
 στην Μαριόν Δελόρι, παρακαλών αυτόν συγ-
 χρόνος να εκτελέση την άπειλή του.

Μέσα στην μέση του ξωκτότος τον ένεθυμήθη
 ότι την έσπερα της ίδιας ημέρας άνεμένετο
 στην οικία της οδού Μπαρές δια να ύπογράψη
 το συμβόλαιο του γάμου του με την Γιζέλλα.

XXV

Η ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Ο Καπεστάν μαθαίνοντας τόν έτοιμαζόμενο
 γάμο έφθασε την ημέρα εκείνη περί την τε-
 τάρτην στην οικία της οδού Μπαρές. Άλλά
 διατί πήγαινε εκεί; Δέν τόν ειχε σκεφθή. Έ-

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΠΟΛΙΤΕΥΤΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

προσφέρει άσυνειδήτως.

Όταν έφθασε άνοιξε την μικρή πόρτα, ά-
 νέθηκε μιά μικρή κλίμακα, διέσχισε ένα διά-
δρομο και εισήλθε σε μιά αίθουσα, που έστο-
 λίζετο από δύο μεγαλοπρεπείς εικόνες του Κα-
ρόλου Θ' και της Μαρίας Τονού.

Την στιγμή εκείνη μόνος ο Καπεστάν άν-
 τελήθη το μέγεθος της τόλης του. Τί ήρ-
 χετο να κάνει εκεί; Θα τόν συνελάμβανον ά-
 κόμα μιά φορά ως κατάσκοπο. Πώς θα μπο-
 ρούσε να δικαιολογηθή. Και η Γιζέλλα άκόμα
 δέν θα μπορούσε να πειστή πλέον περί
 της άσυνειδήτης του.

Αίφνης ο Καπεστάν άκουε βήματα και συ-
 νομιλίες στην αίθουσα εκ της οποίας ελχε διέλ-
θει. Η προσέγγισις του κινδύνου του έδωκε
 την συνήθη ψυχραιμία του.

— Μπρά! έφηθύρισε. Στο κάτω-κάτω θα πε-
 θάνω!

— Δέν θα πεθάνετε! έφηθύρισε μιά φωνή
 πίσω του.

Ήταν πράγματι η τρελλή της επαύλεως
 του Μεδόν τινεμένη πολυτελώς. Έπιθώρισε και
 προσέθηκε:

— «Αν σκοτωθήτε σεις ποιός θα προστα-
τεύση και θα σώση την κόρη μου;

— Την κόρη σας! φηθύρισε ο Καπεστάν.

— Την Γιζέλλα! προσέθηκε η Βιολέττα.

— Την Γιζέλλα! πρὸς Θεού μιλήσατε κυ-
ρία, έξηγήσατέ μου.

— Σιωπή, ελτε η Βιολέττα. Άκούσατε.

Και τού έδειξε την πόρτα της αίθουσας.

Ο Καπεστάν ήρπασθη. Η φωνή του δοικός
 της Άγκουλέμης ήκούετο περιχαρής.

— Κύριε Πρεμιά δέ Πρεμιά, άναγνώ-
σατέ μας τα συμβόλαια. Είμεθα όλοι παρόν-
τες. Κατόπιν ο ιερεύς του Άγιου Παύλου θα
 σάς διαδεχθή.

— Τό συμβόλαιο του γάμου! μουρμούρισε ο
 Καπεστάν.

Ο συμβολαιογράφος άρχισε κατόπιν καλὼν
 όνομαστὶ τόν καθένα εκ τὼν παρόντων.

Ο δούξ της Άγκουλέμης πατήρ της νύμ-
 φης, ο δούξ Γκίζης αντιπρόσωπος του πατρός
 του γαμβρού και κατόπιν οι μάρτυρες του συμ-
βολαίου εκλήθησαν.

Εκλήθη μετά η Γιζέλλα και κατόπιν ο Σένκ-
Μάρς.

Την στιγμή όμως εκείνη η Βιολέττα σπεύ-
 χοντάς τον άνοιξε την πόρτα και εισήρχετο
 στην αίθουσα λέγουσα.

— Η τελετή δέν είναι δυνατόν να γίνη ά-
 νευ της παρουσίας της κομησσης της Άβέρ-
 νης δουκισσής της Άγκουλέμης, μητρός της
 νύμφης. Ίδου έγώ κύριοι.

Κατάληξις έξωγραφηθή πρὸς στιγμήν
 στα πρόσωπα όλων τὼν παρισταμένων εν τῇ
 αίθουσῃ.

Η Βιολέττα προχωρούσε εν μέσω αὐτῶν
 φέρουσα μεγαλοπρεπή περιβολή της εποχῆς
 Καρόλου Θ' ενῶ στα άσπρα μαλλιά της άπύ-
 στρατε το δονκιό στέμμα.

«Ο Μαριόν! Έσκέπτετο ο Σένκ-Μάρς. Μή-
 πως μοι έρχεται καμιά άνέλπιστος βοήθεια!»

— Κύριε, ελτε ο Άγκουλέμης πρὸς τόν συμ-
βολαιογράφον, σὰς εινε γνωστή η λυπηρά κα-
 τάστασις της δουκισσής.

Ο δούξ Γκίζης και οι λοιποὶ μάρτυρες προ-
 σέκλιναν. Ο Άγκουλέμης έλαβε εκ της χει-
 ρός την Βιολέττα και ώδήγησε αὐτήν σε μιά
 πολυθρόνα ριγμένη ένα βλέμμα υπερηφάνειας
 και έρωτος πρὸς την γυναίκα, την όποια τόσο
 ελχε αγαπήσει. Την ώρα όμως εκείνη, η φιλο-
 δοξία τόν κυρίεω. Δέν ειχε άλλη σκέψη παρὰ
 πὸς να έπαυχήνη τόν γάμο, που έξησφάλιζε
 την τύχη του.

Έστράφη άμέσως πάλιν πρὸς τόν συμβολαι-
ογράφον.

— Άναγνώσατε παρακαλῶ τα έγγραφα!

— Άγαπητέ μου άρχων, ελτε η Βιολέττα,
 δέν μὸ παρουσιάζεις τόν μνηστήρα της κόρης
 μας;

Ο δούξ φρυκίασε.

Πὸς η τρελλή άντε-
λαμβάνετο ότι επρό-
κειτο περί γάμου;

— Ναί, έξηκολούθη-
σε η Βιολέττα με την
 γλυκερά φωνή της, είμαι τρελλή, δέν εί-
μαι; Μία τρελλή θεωρείται νεκρά και ά-
 πνοὴν της νεκρῆς δια να παρουσιάζουν
 τῆς τόν μνηστήρα της κόρης τόν. Η προ-
 στήνη εινε ο τάφος μου.

— Μητέρα! Μητέρα! άνέκραξε η Βιο-
λέττα πέρτοντας στην αγκαλιά της μητρός της.

Ο δούξ της Άγκουλέμης έφραγε ότι μιά
μα πρὸς τούς παρευρισκόμενους σάν να έ-
λεγε συγγνώμην δια το έπεισιμό και πάλιν
το χέρι του Σένκ-Μάρς, ελτε:

— Κυρία, ίδου ο μαρκήσιος δέ Σένκ-
Μάρς πὸς θα δώσει την εὐτυχία στην κόρη μας.

— Άναλαμβάνω, κυρία! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

Η Βιολέττα προσήλωσε επάνω του το
μα της και τόν έζήτησε προσεκτικά.

— Ω πόσον ελσθε άχρὸς! ελτε, διατί
σάτέ μου το χέρι σας! Σέσω να διαβή-
τε στην γαμήλιε του χειρὸς.

Η Βιολέττα έγέλασε τρομερὴν γέλα-
ση πρὸς το χέρι του μαρκήσιου.

— Άναλαμβάνω, κυρία! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

Η Βιολέττα προσήλωσε επάνω του το
μα της και τόν έζήτησε προσεκτικά.

— Ω πόσον ελσθε άχρὸς! ελτε, διατί
σάτέ μου το χέρι σας! Σέσω να διαβή-
τε στην γαμήλιε του χειρὸς.

Η Βιολέττα έγέλασε τρομερὴν γέλα-
ση πρὸς το χέρι του μαρκήσιου.

— Άναλαμβάνω, κυρία! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

Η Βιολέττα προσήλωσε επάνω του το
μα της και τόν έζήτησε προσεκτικά.

— Ω πόσον ελσθε άχρὸς! ελτε, διατί
σάτέ μου το χέρι σας! Σέσω να διαβή-
τε στην γαμήλιε του χειρὸς.

Η Βιολέττα έγέλασε τρομερὴν γέλα-
ση πρὸς το χέρι του μαρκήσιου.

— Άναλαμβάνω, κυρία! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

Η Βιολέττα προσήλωσε επάνω του το
μα της και τόν έζήτησε προσεκτικά.

— Ω πόσον ελσθε άχρὸς! ελτε, διατί
σάτέ μου το χέρι σας! Σέσω να διαβή-
τε στην γαμήλιε του χειρὸς.

Η Βιολέττα έγέλασε τρομερὴν γέλα-
ση πρὸς το χέρι του μαρκήσιου.

— Άναλαμβάνω, κυρία! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

Η Βιολέττα προσήλωσε επάνω του το
μα της και τόν έζήτησε προσεκτικά.

— Ω πόσον ελσθε άχρὸς! ελτε, διατί
σάτέ μου το χέρι σας! Σέσω να διαβή-
τε στην γαμήλιε του χειρὸς.

Η Βιολέττα έγέλασε τρομερὴν γέλα-
ση πρὸς το χέρι του μαρκήσιου.

— Άναλαμβάνω, κυρία! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

Η Βιολέττα προσήλωσε επάνω του το
μα της και τόν έζήτησε προσεκτικά.

— Ω πόσον ελσθε άχρὸς! ελτε, διατί
σάτέ μου το χέρι σας! Σέσω να διαβή-
τε στην γαμήλιε του χειρὸς.

Η Βιολέττα έγέλασε τρομερὴν γέλα-
ση πρὸς το χέρι του μαρκήσιου.

— Άναλαμβάνω, κυρία! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

Η Βιολέττα προσήλωσε επάνω του το
μα της και τόν έζήτησε προσεκτικά.

— Ω πόσον ελσθε άχρὸς! ελτε, διατί
σάτέ μου το χέρι σας! Σέσω να διαβή-
τε στην γαμήλιε του χειρὸς.

Η Βιολέττα έγέλασε τρομερὴν γέλα-
ση πρὸς το χέρι του μαρκήσιου.

— Άναλαμβάνω, κυρία! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

Η Βιολέττα προσήλωσε επάνω του το
μα της και τόν έζήτησε προσεκτικά.

— Ω πόσον ελσθε άχρὸς! ελτε, διατί
σάτέ μου το χέρι σας! Σέσω να διαβή-
τε στην γαμήλιε του χειρὸς.

Η Βιολέττα έγέλασε τρομερὴν γέλα-
ση πρὸς το χέρι του μαρκήσιου.

— Άναλαμβάνω, κυρία! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

Η Βιολέττα προσήλωσε επάνω του το
μα της και τόν έζήτησε προσεκτικά.

— Ω πόσον ελσθε άχρὸς! ελτε, διατί
σάτέ μου το χέρι σας! Σέσω να διαβή-
τε στην γαμήλιε του χειρὸς.

Η Βιολέττα έγέλασε τρομερὴν γέλα-
ση πρὸς το χέρι του μαρκήσιου.

— Άναλαμβάνω, κυρία! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

Η Βιολέττα προσήλωσε επάνω του το
μα της και τόν έζήτησε προσεκτικά.

— Ω πόσον ελσθε άχρὸς! ελτε, διατί
σάτέ μου το χέρι σας! Σέσω να διαβή-
τε στην γαμήλιε του χειρὸς.

ματι. Γιατί να μην είμαι και εγώ; Τέτοια με
έγνώρισε και με αγάπησε, Κάρολε. Η μή-
τηρ μου όνομάζετο Σαζούμα και έγώ δέν ή-
μουν παρὰ η μικρή Βιολέττα... Με αγαπούσε,
Κάρολε, και όταν άκόμη έμαθες ότι έγεννήθη
ύπο την άρχοντη, όπου έπρόκειτο να κρεμάσουν
την μητέρα μου.

— Ω! άνέκραξε η Γιζέλλα έναχαλίζουμένη
την μητέρα της. Διατί να ξαναφέρνεις στην
μνήμη σου τα λυπηρά αυτά πράγματα;

— Ο δούξ Άγκουλέμης ειχε το μέτωπο λου-
μένο εκ ψυχρού ιδρώτος. Οι άλλοι κατάλη-
χαι ήσανόστο οίγος.

— Η άρχοντη! Τι ειχε κάμει η μητέρα μου;
Δέν γνωρίζω! Γνωρίζω μόνον ότι έσώθη, διότι
την στιγμή που έπρόκειτο να κρεμασθή στην
Γρέβη, έδωκε σ' έμε την ζωή. Το πρώτο
βλέμμα μου στον κόσμο αντίκρισε το σκηνί-
... Ένας εθελαιχνικός άνθρωπος με άνέδρανε...

— Ο πατριός ο Κλαιδός... ο πατριός ο δήμος!
— Ναί, έξηκολούθησε η Βιολέττα. Ο δήμος
έπληξε για μένα ο πόσο σφοδρὸς πατήρ και
με άνέδρανε με τα φτωχικά τόν μέσα. Τι ση-
μασία έχει αν είναι άνθρωπος τόν όποιον κα-
ταγορησὶν όλοι και ο όποιος ζῇ εκτός της κοι-
νωνίας. Την προστασία και την άγάπη που έ-
σας να μην έβρισκε σε άλλους ανθρώπους μου
της προσέφερε αὐτός. Ελλογμένο να είναι το
δυνατό του και ένδοξο ζῶ θα διατηρῶ με εὐγνώ-
μοσιν την άνάμνησις της ευεργεσίας αὐτῆς...

— Φορῶ! μουρμούρισε ο δούξ της Άγκου-
λέμης τρίζοντας τα δόντια.

— Πόθανε τόν κίνδυνο μιάς τέτοιας άποκα-
λίψεως έστω και από τόν ότομα μιάς τρελλῆς.

— Κάρολε! άνέκραξε πάλιν η η Βιολέττα.
Κάποια κατὰ καταδύκει της γυναίκας της
γενεάς μου! Κάρολε, δέν θέλω να γίνη δυστυ-
χῆς η κόρη μας όπως η μητέρα μου και έγώ!

— Σχίος τα συμβόλαια! Έλα μαζί μου κόρη μου!
Δέν θα νυμφευθῆς εκείνον, που άνήκει στον δή-
μο!

— Όλοι οι παρευρισκόμενοι κίτταζαν ενάλλα-
ξην τρελλῆ και τόν Σένκ-Μάρς με φόβο και
με όβρο. Το πεπεισμένο ύφος της Βιολέττας,
το ζωηρό βλέμμα της, που ήταν κτηνητή άν-
τίσας με τα κάτω άσυνάρτητα λόγια της,
έκαναν σ' αὐτοὺς τῇ μεγαλύτερη έντύπωση.

Προσθάνοντο ότι εβόσκοντο στην άρχή ενός
μεγάλου οικογενειακοῦ δράματος.

— Πατέρα, φηθύρισε η Γιζέλλα, πηγαίνω
να την καταραθῶ και θα επανέλθω...

Ο δούξ της Άγκουλέμης κατένευσε και η
Γιζέλλα έξηλθε μετά της μητρός της.

Ο δούξ της Άγκουλέμης με τρομερή προσ-
πάθεια δειλήσεως άνέκτησε την ψυχραιμία του.

— Κύριοι, ελτε, δέν θα μοι κάμτε την προ-
σβολή να πιστευήτε στα λόγια μιάς τρελλῆς!

— Εινε προφανές, ελτε ο Πρεμιά δέ Πρε-
μιά, ότι η κυρία δούκισσα δέν εινε καλά.

— Ο γάμος θα γίνη! ελτε ο δούξ. Έχω τόν
λόγο του μαρκήσιου και έχω τόν δικό μου!

— Έσχωτάτε, επαναλαμβάνω ότι συμφωνῶ
με ότι άπεφασίσθη μεταξύ μας! ελτε ο Σένκ-
Μάρς.

— Κύριοι, έξηκολούθησε ο Άγκουλέμης, η
σκηνη που έλαβε χώραν, θ' αναβλήη άναγκα-
στικῶς δια μερικῆς ώρας την τελετή. Το μεσο-
νύκτιο άκριβῶς ὡς συγκεντρωθῶμεν πάλιν
έδω.

Θα φέρω την απόδειξιν ότι η μητέρα της
αγαπημένης και δυστυχούς Βιολέττας έκαλε-
το Έλεονώρα και ήταν εκ της ένδόξου οικο-
γενείας τὼν Μονταγίων.

Οι ελρισκόμενοι εκεί εὐπατρίδω αφού χα-
ρέστησαν τόν μέλλοντα βασιλεύα της Γαλλίας
άποσώθησαν ο ένας κατόπιν του άλλου,
διότι έφοδόντο μὴν γίνη άντιληπτή από ένε-
δοσίντας κατασκοπούς η συγκέντρωσις των.

Μετά τινα λεπτά δέν έμενον εν τῇ αίθουσῃ
παρὰ ο δούξ της Άγκουλέμης και ο Μαρκή-
σιος Σένκ-Μάρς.

— Άγαπητό μου παιδί, έλεγε ο δούξ, κατε-
στρέψατε τα έγγραφα, τα όποια σὰς υπέδει-
ξα;

— Ναί ήρηλότατε! Μπήκα την νύχτα στο
μέγαρό σας της οδού Δελφίνος και έκανα μέ-
χως ενός τα έγγραφα τα περιεχόμενα εν τῷ
κλωτίω του όποιου μοι έδώσατε το κλειδί.

— Καλά παιδί μου...

— Εσέβαστην μόνον τόν σιδηρὸν κλωτίον
περὶ του όποιου μοι είπατε...

— Περιέχει την ιστορία της ζωῆς μου και
της περυσινῆς, που θα σὰς αποδείξουν...

— Υψηλότατε, δέν άμφιβάλλω...

— Έχαραστώ Έξορίκε! Θα είσαι υἱός μου!
Θά είσαι ο πρώτος στην αὐλή του Καρόλου
Δεκάτου, όπως ύπεσχέθην στον πατέρα σου.

Ο Σένκ-Μάρς όχρϊασε.

— Πλησιάζει η στιγμή, παιδί μου, επανέ-
λαβε ο Άγκουλέμης με υπερηφάνειαν, που θ'
άνατελῇ νέος άστηρ στον θόρον της Γαλλίας.
Είμαι ειλικρινῆς πρὸς τούς φίλους μου και δέν
γνωρίζω τί είναι η άγνομοσύνη. Δέν θα σε
λησμονήσω, ὅχι μόνο διότι θα είσαι συγγενῆς
μου, αφού σου δίδω την κόρη μου, αλλά και
εις άνάμνησιν τὼν όσων ύπεσχέθην στον πα-
τέρα σου...

— Υψηλότατε, επτρέψατε, ελτε, να σὰς
συνοδέυσω, μέχρι της οδού Δελφίνος.

— Όχι παιδί μου... θέλω να είμαι μόνος.

— Πηγαίνετε και έλθετε έδω το μεσονύκτιο.

— Το μεσονύκτιο! έσκέπτετο απερχόμενος ο
Σένκ-Μάρς. Ποιός έξερε πόσα εινε δυνατόν να
συμβῶν έως τότε...

— Ο Άγκουλέμης έξ άλλου έσκέπτετο.

— Ω! Τι θα έλεγαν ο Γκίζης, ο Κονδέ, ο
Σένκ-Μάρς, οι άλλοι αν έπειθον ποτέ ότι θα
είπε η τρελλή εινε αληθή! Άν έγνώριζαν ότι
η μέλλουσα βασίλισσα της Γαλλίας έγεννήθη
ύπο την άρχοντη και άνετράφη από τόν δήμο!

Έσκυψε το κεφάλι και έφηθύρισε πάλιν.

— Ω! λάτρη της νεότητός μου! Τότε θα πέ-
θανα δια την άγάτη της, ενῶ σήμερα... θέ-
λησα...

— Άνήγειρε το κεφάλι πελιδνός ήδη!

— Όταν συλλογίζομαι, ότι έκάρησα πρὸς
στιγμὴν τὸν έχειρίδιό στο χέρι μου... ότι θέ-
λησα να την σκοτώσω!... Ω! η φιλοδοξία
λοπόν δέν άπέχει άπ' την αἰμία... Και δέν
έστρεπε να κοπή το χέρι αὐτό ποτέ...

Ο δούξ της Άγκουλέμης, συντετριμμένος,
ύπο το βάρος τὼν άναμνήσεων, κατέπεσεν έ-
πάνω σ' ένα άνάκλιτρο. Προσπαθούσε να
μαντεύσῃ τί του έπεφύλασσε το μέλλον, με
την φλογερή περιέργεια ανθρώπου ο όποιος
οφρανούμενον την ζωή του, παίζοντας τὸ τε-
λευταίο αὐτοῦ του.

Στις πολλές σκέψεις που συνεκροῦντο μέ-
σα στο μυαλό του, προσπαθούσε να ψυχολογή-
σῃ και τα παρῆνα λόγια της Βιολέττας δια
τόν Σένκ-Μάρς. Ήσανόστο μαν άόριστη άνη-
συχία. Άραγε, ύπήρχε καμιά αλήθεια σ'
αὐτά;

Ο δούξ της Άγκουλέμης ήγέρθη πάλιν και
σκεπτικῶς έξηλθε της οικίας. Διηρύνετο σπεύ-
δων ήδη πρὸς την οδὸν Δελφίνος.

XXVI

ΚΑΠΕΣΤΑΝ ΚΑΙ ΓΙΖΕΛΛΑ

Ο Καπεστάν παρόστη σε όλην την άνωτέρω
σκηνη, όπως σε κανένα όνειρο.

Γαλλική Φιλολογία

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

*Albert-Jean

Τὸ ἥμιφως ἔδινε ἀκαθόριστες ἀποχρώσεις στῆς γωνίες τοῦ δωματίου καὶ τὸ ἀμυγδαλό-
απὸ πράσινο χαρτόνι, περιόριζε ἕναν κύκλο
φωτὸς πάνω στὸ γραφεῖο, ποὺ ἦταν πιτσιλι-
σμένο ἀπὸ βιολετί μελάνι. Ὁ Στέφανος μὲ
μὰ ἐπιμονή χειρωνακία πήρε τὸ γράμμα τοῦ
πεθαμένου καὶ τὸ διάβασε δυνατὰ:

«Ἀγαπητὰ μου παιδιά,

»Ἄν ἄριστάς σας εἶναι κοντὰ στὴν καρδιά
μου, ἂν εἴχατε μ' ἄλλα λόγια ἐπιχειρηματο-
στενότερα ψυχικῶς, ἴσως νὰ ὑπέκυπτα στὸν
πειρασμὸ νὰ σὰς ἄφωνα, σὲ μερικὲς σελίδες,
τὴν φιλοσοφική μου διαθήκη. Μὰ ἔτσι ὅπως
σὰς γνώρισα, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ λαμβά-
νατε τὸν κόπο νὰ τὴν διαβάσετε ὡς τὸ τέλος
καὶ ἡ τελική διατύπωση, στὴν ὁποία ἔχω συ-
νοψίσει ὅλην τὴν πείρα μου, τὴν πείρα ὅλης
τῆς ζωῆς μου, θὰ σὰς διέφυγε. Ὡ, νά, μὴ
σὰς κακοφανῇ αὐτὴ ἡ παρατήρησή μου, γιατί
δυστυχῶς εἶναι ἡ ἀλήθεια. Θὰ περιορισθῶ λοι-
πὸν νὰ καταθέσω τὴν «ἐλικτική» διαθήκη μου—
τὴν μόνη ἄλλωστε ποὺ ἔχει ἀξία μπροστὰ στὰ μά-
τια σας—εἰς τὸν κ. Μπασιό, συμβολαιογράφου
μου, ὁ ὁποῖος

θὰ σὰς τὴν κἀν
γνωστὴν, ἐν κα-
ρῷ τῷ δέοντι.
»Εἶναι ἀλήθεια
ἡμῶς γι' αὐτὸ
δὲν μποροῦ νὰ
σὰς τὸ κρύψω,
ὅτι παρ' ὅλα τὰ
ἐλαττώματά σας,
σὰς ἀγαπῶ πολὺ.
Πρέπει λοιπὸν
γιὰ τὴν ἀγάπη
αὐτή, νὰ σὰς
εἰδοποιήσω γιὰ
μερικά πράγμα-
τα:

»Τὰ δικαίωμά-
τα τῆς διαδοχῆς,
εἰδικῶς μεταξὺ
θεοῦ καὶ ἀνε-
ψιοῦ, εἶναι κατα-
δικαστικά, ἐφ' ὅ-
σον ἐπεμβαίνει
τὸ δημόσιον καὶ
ἀπορροαῖ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς κληρονο-
μίας. Σὰς εἶναι γνωστὸς ἄλλωστε ὁ νόμος περὶ
κληρονομιάς. Ἐπειτα θὰ μὲ δικαιώσετε τὴν
τιμήν μου θὰ βάλετε στὸ χέρι τὸ μικρὸ κε-
φάλαιο, ποὺ ἀφίνω εἰς τὴν διάθεσί σας.

»Ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ προλάβω τὸ μεγαλύ-
τερο κακὸ, ὅσο μπορῶ, ἀναγκάσθηκα νὰ κα-
ταγγίλω εἰς ἕνα μέσον, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς
θυμίσω ἴσως μεσαιωνικὰ μυθιστορήματα ἢ τρέ-
πους ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ πρωτόγονοι ἄνθρω-
ποι. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ. Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω
διαφορετικά. Τὴν τελευταία ἐβδομάδα λοιπὸν
ἐκρύψα στὸν κῆπο μου, εἰς ἴσο διάστημα ἀπὸ
τὴν μικρὴ δεξαμενὴ καὶ τὴν μικρὴ καλύβα, ὅ-
που ὁ κηπουρὸς βάζει τὰ ἐργαλεῖα τοῦ, ἕνα
θησαυρὸ.

»Ἐἵναι περὶ τὸ βέβαιον νὰ σὰς πῶ ὅτι πρέπει
νὰ μὴν πάρετε κανεὶς εἰδησιὴν γιὰ τὴν ἀνακάλυ-
ψήν αὐτή, γιατί τότε θὰ ὑποστήτε τῆς συνέπειας
τοῦ νόμου. Ἔχω ὅμως ὅτι εἰσθε καὶ οἱ δύο ἑ-
ξέμενοι καὶ θὰ τὰ καταφέρετε νὰ μὴ σὰς πά-
ρουν μυροδία.

»Θὰ καταλάβετε τότε ὅτι ὁ θεὸς σας ἔ-
δωκεν ὅσας ἀγαπᾷ πολὺ, μὲ τὸν δικὸν τοῦ
τρόπου, ἐννοεῖτε. Καὶ γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ θ' ἀπο-
δώσετε σ' αὐτὸν ἕνα μικρὸ φόρο εὐγνωμο-
σύνης».

Ὁ Στέφανος ἄφησε ἀργὰ πάνω στὸ γρα-
φεῖο, τὸ ἄσπρο χαρτί, τὸ ὁποῖο ὁ ἐξαδελφός
τοῦ Φίλιππος ἔβαλε μὲ τὴν σειρά του τώρα,
μὲ μὰ χειρωνακία ἀπλοπλοῖα.

Ὁ Φίλιππος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ
κίτταξε τὸ μεγάλο ρολοὶ τοῦ τοίχου. Ἐπαλη-
τικά καὶ ἐπίσημα ἀκούονταν ὁ χτύπος του.

—Εἶναι πολὺ ἀργά, γιὰ νὰ πᾶμε ἀπὸψε νὰ

δροῦμε τὸν θησαυρὸ, εἴτε μὲ τὴν ἐκφραση τῆς
ἐκπαιδεύσεως στὸ πρόσωπό του, ποὺ δίνει ἡ
θεωρία.

—Ἐ τότε ξέρεις τί νὰ γίνῃ; εἶπε ὁ Στέ-
φανος, νὰ πᾶμε αὐριο πρωί-πρωί, τὰ ξημερώ-
ματα. Εἶναι ἡ μόνη ὥρα ποὺ δὲν θὰ μᾶς δι-
καιοῦ.

Καὶ χωρισθήσαν, ἀφοῦ ἔφαζαν τὰ χέρια μ' ἕ-
ναν τρόπο βιαστικὸ καὶ χωρὶς νὰ κοιτάξῃ ὁ
ἕνας τὸν ἄλλον.

Τὸ περιβόλι τῶν πεθαμένων εἶχε ἀρκετὴν
ἐκταση. Μεγάλα δέντρα ἄπλωναν τὸ πυκνὸ
φύλλωμα τους, κάνοντας πλούσια σκιά καὶ
πέρα βραγιᾶς λαχανικών προσκίονταν γραφικά
τὰ λουλούδια ἦταν λίγα καὶ παραμελημένα.
Μόνο μερικά σπάνια ἀνθή, μὰ χωρὶς εὐωδία
ἦταν φυτεμένα στὴν ἀκρὴ τοῦ κήπου. Καὶ πὺρ
πέρα ἡ μικρὴ δεξαμενὴ, ποὺ τὰ νερά της τα-
ραζόνταν ἀπὸ τὸ κοπάδι τῆς ἀπάτης, ποὺ δια-
τηροῦσε ὁ θεὸς Ἐδουάρδος, μὲ τὴν ἀκίμω-
τη ἐπιφάνειά της ἀνακατοπτρίζε τῆς ἀκίνητες

Ἐλπίσας οἱ γὰ-οἱγὰ καὶ εἶδε τὸ Φίλιππο σκυμμένον
νὰ ψαχοῦλεν τὰ λ' ματα.

μᾶξες τὸν δέντρον, σὲ παραξένο οὐρανοῦ.
...Ὁταν ὁ Στέφανος ἔκπαιξε τὴν πόρτα
τοῦ περιβολίου, μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, τὴν
ἴδια αὐτὴ νύχτα, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει μὲ τὸν
ἐξαδελφὸν τοῦ νὰ μὴν ψάξῃ καθόλου γιὰ τὸν
θησαυρὸ, δὲν μπόρεσε νὰ κινήσῃ μὰ μικρὴ
κρυφὴ ἐκκλίση καὶ νὰ βάλῃ γρήγορα στὴν
τσέπη του τὸ μικρὸ φανάρι. Ἐκεῖνον ποὺ τὸν
ἔκανε νὰ ἐκπαιγῇ ἦταν ἡ μικρὴ φλόγα, ποὺ
ἔλαμπε σὲ κάμποσα μέτρα ἀπόστασης, ἀνάμεσα
στὴν μικρὴ δεξαμενὴ καὶ τὴν καλύβα ποὺ εἶχε
τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κηπουροῦ.

Ὁ Φίλιππος!... Εἶναι ὁ Φίλιππος! συλλο-
γίσθηκε ὁ Στέφανος. Ἄ, εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν
ἴδια ιδέα ποὺ εἶχε καὶ ἐγώ!...

Ἐξαφνὰ ἡ φλόγα χαμήλωσε, σὰν νὰ κρύ-
φθηκε ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ ἔπειτα ἀκούσθηκε
καθαρὰ ὁ θόρυβος ἀπὸ σίδερο, ποὺ χτυποῦσε
πάνω σὲ πέτρα. Κι' ὁ ἀντιλάλος του μέσα στὸν
ἥσυχον κήπο, κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ φύλλωμα τῶν
δέντρων, ἔμοιαζε σὰν νὰ σκόρπισε μὰ παγερὴ
φρίκη.

Ἄ τὸν κατεργάρον, φάνετα πῶς ἔβαλε
χέρι στὸν θησαυρὸ! Ἄ, πρέπει νὰ τρέξω γρή-
γορα!

Καὶ μὲ μὰ ἀκατανίκητη ὁρμητικότητα ὁ
Στέφανος ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀκρὴ τοῦ περιβο-
λίου.

Ἐλπίσας οἱ γὰ-οἱγὰ, καὶ εἶδε τὸν Φίλιππο
σκυμμένον νὰ ψαχοῦλεν τὰ χρώματα.

—Κλέφτης!... Ὁ Στέφανος... Εἶσα κλέφτης!
ἄρρωσε κοντανασαίνοντας ὁ Στέφανος.

Ἐκλήρωσε γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη παρουσία
τοῦ ἐξαδελφου τοῦ ὁ Φίλιππος ἔκανε νὰ σκω-
θῇ, ἔτσι καθὼς ἦταν σκυμμένος, μὰ ἔπεισε

φαιδρὺς πλατὺς κάτω ξανά. Γρήγορα ἔπαι-
θώθηκε καὶ χύμηξε πάνω στὸν ἐξαδελφὸν
κραυγάζοντας:

—Κλέφτης ἐγώ... Σὺ εἶσαι κλέφτης.
Ναί... Γιὰ πές μου τί ἤθελες νὰ κάνῃς
τέτοια ὥρα; Γιὰ πές μου.

Τώρα πάλιν ἀνὰ, πάλιν ἀνὰ, πάλιν ἀνὰ,
νὰ τοὺς χόρριζε θανάσιμον μῦθον μῦθον
εἶχαν ὑφάνει τὰ χρόνια! Κι' ὅμως ἦσαν
ἀγαπημένοι ἐδῶ καὶ λίγες ὥρες, πρὶν
θάσουν τὸ γράμμα!

—Ἄ! θέλησε νὰ τοιμήσῃ μῦθον σὺν
θησαυρῷ, ἔ; Νὰ τὰ πάρῃς σὺ, ἔ; Καὶ τί
φῆς... Καὶ νὰ μὲ πῇς ἔπειτα ὅτι δὲν ἔχεις
τίποτα ὁ θεός... Ὅτι μᾶς γέλασε, ἔ;

Ὁ Φίλιππος σήκωσε τὸ σίδερο ποὺ κρυπ-
τοῦσε καὶ τὸ κατέφερε στὸ κεφάλι τοῦ Στέφανου.
Ἐκεῖνος μ' ἕνα ἐπαδέσιο κίνημα, ἔφραξε
τὸν στήθος:

—Δολοφόνε!

Τώρα ὁ Στέφανος εἶχε ἀρπάξει τὸν Φίλι-
ππο ἀπὸ τὸν λαιμὸ, ἐνῶ τὰ νύχια του θύβαν
στὴν τρεμμένη σάρκα τοῦ λαιμοῦ, ἀνέστη-
τας τὴν καρωτίδα.

Πληγωμένος θανάσιμα ὁ ἄλλος εἶχε
τὴ δύναμη νὰ θυθῇ τὸ σπινὰν του στὴν
λιὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

—Νά... Δολοφόνε... Νά... πρὶν
Πάρτο τώρα!...

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες κώλησαν χάμω στὴ
ἀσθημαίνοντας τώρα καὶ μὲ τὴν ἐκφραση
τῆς ἀγωνίας ζωγραφισμένη στὸ
ὄχιον ὄχιον τους. Τὰ χέρια τους ἦσαν κατα-
τομένα. Κι' οἱ δύο ἔχαναν ὁλοένα τὴν δύναμη
τους. Μὰ ἂν καὶ ἡ ζωὴ λιποψύχοντο, ἔπειτα
μπροστὰ τους, μολεταῖα ὁ Στέφανος ἔ-
την δύναμη νὰ σφυρῇ στ' αὐτὸ τοῦ Φίλιπ-
που:

—Τὸ χρηματοκόμμι!... Θὰ τὸ πάρω
γώ... Ἐγὼ θὰ τὸ πάρω, καί...

Τώρα ὁ Φίλιππος πᾶξε τὸν ἑαυτὸν
προφῆρ μὰ λέξη, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ
κορμὶ του σφάδαζε καὶ ἡ ἀνάστα τοῦ ἀντι-
πορῆ καὶ βαρεῖα. Φοβερὴ ἀγωνία ζωγραφί-
σταν στὴν σκοτεινὴ μορφή του. Κι' ἡ ἀνά-
στα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴν στερεὴ πλάση
τὸν ἀντίπαλό του νὰ θεωρεῖ βέβαιον τὴν
ζήτου.

Καὶ νὰ ὁ τελευταῖος σφραγισμὸς δὲν ἄφ-
νόρη καὶ τὸ σῶμα τοῦ Φίλιππου ἔπαιξε
ἕνα τελευταῖον τῆγμα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ
προσπάθεια, ἔμεινε ἀκίνητο.

—Τὸ χρηματοκόμμι! ἔπαιξε ὁ Στέ-
φανος, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὸ τραῦμα τοῦ
σῶμα ἕνα ἔξω τώρα, κινήθηκε πρὸς τὸν
ποὺ βρισκόταν τὸ χρηματοκόμμι. Ἀργὰ
σκάβῃ μὲ τὰ νύχια του, διαπιστώνει ὅτι
βόταν μὴν τύχη καὶ τὸν ἀνακαλύπτει
μὴν τύχη καὶ ὁ ἐξαδελφός του ξαναπαύει
ζωὴ του.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἡ πλὴν τοῦ ἀντι-
πάλου τὸν ἐνοχλεῖ, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀνάμεσα

—Νάτο... Νάτο...

Τὰ χέρια του ἔπαισαν τὸ σίδερο. Ἄν
μὰ προσπαθῇ, ἔσκησε περισσότερο. Μὰ
χέρια του ἦσαν ἀδύναμα καὶ νὰ ἐπιτελέσει
Καὶ τὸ σῶμα του ὁλόκληρο παρῆσαν
αἵματος πύθνη ἀπὸ τὴν πλὴν τοῦ
ἀναρῆ φωνὴ βγήκε ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ
μὲ ὅλο τοῦ τὸ βάρος ἔπεσε πάνω στὸν
κοιτῶνα, ποὺ εἶχε φωνὴ πᾶν!...

Φαντάζεστε τὴν ἐκπληξὴ τοῦ κηπουροῦ
μὲ τὴν σπράκνη προῖ-προῖ καὶ πῆγε νὰ
τὰ ἐργαλεῖα του ἀπὸ τὴν μικρὴ καλύβα.
τὰ πτώματα τῶν δυὸ ἐξαδελφῶν. Πῆγε
καὶ σκύβοντας στὸν ἀνοικτὸ λαιμὸ, ποὺ
νὸς τώρα ἀπὸ τὴν περιέργειαν νὰ ἴδῃ τί
βόταν ἐκεῖ μέσα, σήκωσε τὸ καπάκι τοῦ
ρένου κομποῦ. Μὴ μὲγάλῃ πλάκα πᾶσαν
νὴ μέσα σὲ μὰ ὥραία καλλιεργητικὴ
βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ σιδερένιου κομποῦ

Ὁ κηπουρὸς ἔσκησε καὶ διάβασε στὴν πλάση
«Ἀγαπᾷτε ἀλλήλους»

ΑΛΗΠΕΡ ΖΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΕΡΕΣ ΠΑΛΗΣ

Μέρες παλῆς, ἀξέχαστες, γλυκῆς, εὐτυχισμέ-
νες,

ἡ σκέψη μου νοσταλγικὰ σὲ σὰς ξαναγυρνᾷ,
σὲ σὰς ποὺ μοῦ χαρίσατε στιγμὲς ὄνειρεμένες
καὶ ποὺ γοργὰς ἐφύγατε σὰν ἄστρο ποὺ περνᾷ...

Φίλε γλυκέ, ποὺ σ' ἔχασα σὲ μὴν στιγμιόμια
μόνο,

κάθε σου λέξη ἡ κίνησή, στὸ νοῦ μου ξαναζῇ,
νοῦθω μαχαίρι δίκοπο μὲς στὴν ψυχὴ τὸν
πόνο

σὰν συλλογίμα τῆς στιγμῆς ποὺ ζήσαμε μαζί...

Μέρες παλῆς, ἀξέχαστες, γλυκῆς, εὐτυχισμέ-
νες,

ἡ σκέψη μ' ὅταν ἔρχετα κοντὰ σας σιγαλὰ,
ξαναθυμᾶται μὲ καὶ μὲ μορφῆς ἀγαπημένες
ποὺ δὲν ἐλπίει νὰ τῆς δῇ, ποτὲ στ' ἀληθινὰ.

ΔΕΥΚΗ ΑΓΚΑΘΗ

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ἄ, νὰ μπορούσαν τάνθη ποὺ τὰ ἐμάραναν
κακοκαιρίες, μίαν αὐγὴ νὰ ξαναγίνοντο!...

Κι' ὦ, νὰ μπορούσαν πάλι, ὄχι, τὰ χῆμα
κάποια χαρὰ νὰ σοῦ ξυτηνίσουν!

...Τὰ βράδια ποὺ περνᾷς μαζί με σὺ τώρα
στην ἐρημία,

μαζί μας, μὲ τὸν ἴδιο τὸν καιρὸ καὶ γλυκὰ,
κι' ἔτσι γλυκὰ μᾶς τραγουδᾷς, ἐταί γλυκά,
μὲ μὰ φωνὴ πᾶνι ραγιστὴ, τὸ χαμὸ μας...

Ἀναθυμᾶται τὸ παιδί, τ' ὄραϊο παιδί,
ποὺ μίαν ἀνοιξή, σὰν τώρα, εἶχε γνωρίσει,
τ' ὄραϊο παιδί ποὺ ὅλο ἔπαιζε, καὶ ἦταν τρελ-
λό, καὶ ἦταν πούλι
καὶ μ' ἔχεν ἀγαπήσει!

Καὶ βλέπω τώρα τὸ παιδί, τὸ ἴδιο τ' ὄραϊο
παιδί,
ποὺ πρόσκαιρα μὰ θλίψη ἔχει μαράνει,
καὶ νὰ στοχάζομαι ὅτι ἐγὼ μὰ ἀγνὴ ψυχῇ,
μὰ ὥραια ψυχούλα τόσο ἔχω πικράνει!...

...Ἄ, νὰ μπορούσαν τάνθη ποὺ τὰ ἐμάραναν
κακοκαιρίες, μίαν αὐγὴ νὰ ξαναγίνοντο!...

Κι' ὦ, νὰ μπορούσαν πάλι, ὄχι, τὰ χῆμα
κάποια χαρὰ νὰ σοῦ ἀναστήσουν!

Σωτηρία 1927

Ι. ΣΟΣΤΙΡ

ΤΡΕΛΛΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

Ἦταν ἀπόλαυση, στολισμέν' ἡ σάλα,
καὶ ἦταν τὰ πρόσκαιρα ὅλα φωτεινὰ...

Τῆς ζωῆς μᾶς ἔσκησε ὁνειρα μεγάλα
—ὄνειρα ποὺ δὲν μποροῦν νὰν' ἀληθινὰ...

Ἄ, νὰ μπορούσαν τάνθη ποὺ τὰ ἐμάραναν
κακοκαιρίες, μίαν αὐγὴ νὰ ξαναγίνοντο!...

Κι' ὦ, νὰ μπορούσαν πάλι, ὄχι, τὰ χῆμα
κάποια χαρὰ νὰ σοῦ ἀναστήσουν!

Ἦταν ἀπόλαυση, στολισμέν' ἡ σάλα,
καὶ ἦταν τὰ πρόσκαιρα ὅλα φωτεινὰ.

—Τῆς ζωῆς μᾶς ἔσκησε ὁνειρα μεγάλα
δὲν μποροῦν, χαμὰ φορὰ, νὰν' ἀληθινὰ...

ΑΓΓΑ ΒΩΛΗ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Μέσ' στὸ σῦματο τοῦ δειλινοῦ ἀργοδία
θαύαν, χειροπασμένοι τρυφερά, στὴν παρα-
λακὴ λεωφόρῳ, δίπλα στὴ γαλήνια θάλασσα,
μεθυμένοι ἀπὸ ἔρρωτα, χαμένον μὲς στὴς σκέ-
ψεις τους, ὅμοια πένθιμες σὰν τὸ σούρουπο
ποὺ διακινῶνται ἀπαλὰ καὶ γαλῶν. Μὴ δαρ-
κα, ξαναγιγμένη πέρα μακριὰ, δεχότανε, πάνω
στὰ λευκὰ παντὰ της, τῆς τελευταῖας ἀχτίδας
τοῦ ἡλίου.

Κάποιο αὐτοκίνητο πέρασε ξαφνικὰ, διαστι-
κό, φουγιόζικο, λαχανάδοντας καὶ ὁ στοιγ-
γὸς ἦχος τῆς κόννας τοὺς ξύπνησε ἀπ' τὸ ὀ-
νειρὸ τους.

Κεῖνι ἀνατορίσασε... τὰ μάτια τοῦ συνο-
δοῦ τῆς καρφώθηκαν ἐρωτηματικά, τρομαγμέ-
να, πάνω της. Τὰ δικά της, δίχως καμμιὰ ἐκ-
φραση, ἔμειναν στήλᾳ στὸ κενό.

—Λοιπὸν, ὅλα τελειώνουν. Ἐξέλε δίζη.
Εἶσα πλοῖσινα καὶ εἶμαι φτωχός. Ὁ πλοῖτος
αὐτὸς ποὺ σ' ἄλλους θάδινε τὴν εὐτυχία σ'
ἐμᾶς στάθηκε αἰτία τοῦ χωρισμοῦ μας...

Σταμάτησε καὶ πέρασε τὸ χέρι ἀπ' τὸ μέ-
τωπό του. Πάνω σ' αὐτὸ ζωγραφίζονταν ἡ
ἀγωνία τῆς ψυχῆς του. Περιέμενε ἴσως μὰ
ἀντίρρηση... μὰ διάφεινε στὰ λόγια του ποὺ
δὲν πίστευε οὔτε καὶ ὁ ἴδιος, μὰ τίποτα...

—Ἀδριο, πρὶν θὰ φύγω.

Ἦταν τόσο ἀδύναμη ἡ φωνή του ποὺ φαι-
νότανε ὅτι ἔσθινε μέσα του πῆν βγῇ ἀπ' τὰ
χεῖλια.

—Δὲ θὰ σὲ ξαναδῶ.

Μὴ ἀπόλυτη σιωπὴ χύθηκε παντοῦ καὶ τὸ
τελευταῖο τέταρτο τοῦ ἡλίου ποῦμενε ἀκόμη
ἔξω ἀπ' τὰ νερά φαινότανε νὰ σαρκάζῃ, γιο-
ματὸ εἰρηνία, τὴν ἡλίου τρέλλα τῶν δυὸ αὐ-
τῶν ἀνθρώπων ποὺ μὰ χούφτα χουρῶσι εἶχε
τὴ δύναμη νὰ σκοτώσῃ τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς
τους.

Ἐπὶ οὐλὴθηκε... Οἱ ἴσχοι τους, μεγαλωμέ-
νοι ἀπ' τὴ δύση τοῦ ἡλίου, ψήλωναν καὶ τρα-
βιόντανε φανταστικὰ πάνω στὸ λιθόστρωτο.
Καὶ ὅσπερα, ἐκεῖνι ἀτόμινε ἐκεῖ, ἀκίνητη,
σὰν κάποιο ἀγαλμα διδλκῆς παρθένας, ἐνῶ
αὐτὸς ἀπομακρύνονταν μὲ γρήγορα ὁρμήματα,
τρέχοντας σχεδόν, κυνηγημένος ἀπὸ μίαν ἀ-
γνωστὴ κατάρρα, ἀπὸ κάποιον ἀνέκφραστο ἡ-
λίθιο κοινωνικὴ συνθήκη. Ἐνα τελευταῖο ὄ-
νομα ποῦδγαν ἀπ' τὰ χεῖλια της δὲν ἀκού-
σταν, μονάχα σβόστανε, χύθηκε μαζί μὲ τὸ
δυσῆμα τῆς θάλασσας ποὺ ὅσο πῆγανε καὶ
διέκρινε τὴν ταραχὴ της, λὲς καὶ τὰ θολὰ
τῆς βάθι διαμαρτυρόντανε καὶ αὐτὰ ἀγοιέ-
να ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη διακοπήτητα.

...Ἄ, νὰ μπορούσαν τάνθη ποὺ τὰ ἐμάραναν
κακοκαιρίες, μίαν αὐγὴ νὰ ξαναγίνοντο!...

Κι' ὦ, νὰ μπορούσαν πάλι, ὄχι, τὰ χῆμα
κάποια χαρὰ νὰ σοῦ ἀναστήσουν!

Πολλὰ χρόνια πέρασαν. Ἡ ζωὴ κώλησε
ἔτσι μοιραία γιὰ πολλούς, ἀκατανόητα γιὰ
ἄλλους. Κάποιο ἀνοξιάτικο πρωῖν, ἐνῶ τὰ
χειλιόνα πλέκον τὴ φωνή τους, πάνω στοὺς
κέδρους καὶ στὴς μυρτιές, κάποια νεὰ γυναι-
κα, ἐγγενικά, ὡς τόσο ἀπλοκῆ ντυμένη, σκε-
πασμένη στὸ πρόσωπο μ' ἕνα πέπλο, ἐκτύπησε
μὲ χέρι διαστακτικὸ στὴν πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ,

ποὺ μέσα εἶχε θρονιάσει ἀπὸ καρὸ ἡ δόξα,
στὸν ἄνθρωπο ποὺ παρουσιάστηκε στὴν
πόρτα ἡ γυναικα, εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια.

—Βλέπεις, τώρα εἶμαι φτωχὴ. Μπορὸ νὰ
μαὶ δεχτῇ ἀπὸ ἐνα τόσο δοξασιμένο ἄνθρωπο...

Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπὸ καὶ κατὰ ἡ
σπύλητο πετά

ΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΜΑΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω πλήρη πίνακα των ανταποκριτών μας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ — Σ. Μαϊόπουλος, Ι. Πάλλας.
ΠΑΤΡΑΙ — Ε. Μητσόπουλος.
ΠΟΡΟΣ — Ν. Βέττας.
ΧΙΟΣ — Ι. Ζολώτας.
ΚΟΖΑΝΗ — Ε. Πιτσέλης.
ΝΕΜΕΑ — Π. Δανόπουλος.
ΑΡΤΑ — Γ. Βορσενόλης.
ΚΑΒΑΛΑ — Ι. Σέρτσας.
ΚΑΡΔΙΤΣΑ — Α. Τσακνής.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ — Κ. Παπαζήσης.
ΚΙΑΚΙΣ — Γ. Κασιπίδης.
ΣΠΑΘΑΡΑΙΟΙ - ΒΑΘΥ (Σάμος) — Χρ. Χριστοδουλάκης.
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ — Π. Μινέττος.
ΚΕΡΚΥΡΑ — Σπ. Κιζιάνης.
ΣΠΑΡΤΗ — Τ. Σιγγιός.
ΠΥΛΟΣ — Α. Μαρκόγιαννης.
ΒΟΛΟΣ — Θ. Θεοδοσίου.
ΣΕΡΡΑΙ — Δ. Βλάχος.
ΝΕΑΠΟΛΙΣ — Ε. Δεληγιάννης.
ΔΡΑΜΑ — Ν. Ψαλτιδής.
ΕΔΕΣΣΑ — Κ. Γκολφέςτος.
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ — Π. Κατσούλης.
ΚΟΜΟΤΙΝΗ — Α. Μπαρνασιμπανιάν.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης) — Δ. Βαλεγράκης.
ΡΕΘΥΜΝΟΝ — Τ. Σπανδάρος.
ΧΑΝΙΑ — Β. Σιγανάκης.
ΚΑΤΩ ΑΡΧΑΝΑΙΣ (Κρήτης) — Ν. Μαρ-
κάκης.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ — Χ. 'Αδαγιανός.
ΘΗΒΑΙ — Π. Σιακαντάρης.
ΣΥΡΟΣ — Μ. Λιννάκης.
ΤΡΙΚΚΑΛΑ — Γ. Βλαχάδας.
ΣΕΡΒΙΑ — Α. Ράπτης.
ΑΜΦΙΣΣΑ — Γ. Γεωργουτσός.
ΠΥΡΓΟΣ (Ηλείας) — Τ. Λαμπρινόπουλος.
ΜΕΤΑΣΣΑΤΑ (Κεφαλληνίας) — Γ. Μαζα-
ράκης.
ΔΕΒΛΑΔΕΙΑ — Δ. Πανουγιός.
ΧΑΛΑΝΔΡΙΤΣΑ — Α. Ταγκαλάκης.
ΑΓΡΙΝΙΟΝ — Ι. Παπαγιαννίδης, Γ. Σκου-
λαρίκος.
ΕΛΑΤΕΙΑ — Β. Παπαγεωργίου.
ΕΛΕΥΣΙΣ — Δ. 'Ηλιόπουλος.
ΜΕΓΑΡΑ ('Αττικής) — Ι. Θωμάδης.
ΔΕΧΑΙΝΑ (Ηλείας) — Α. Μπασιλάκης.
ΠΑΩΜΑΡΙ (Μυτιλήνης) — Γ. Μαμάκος.
ΣΑΛΑΜΙΣ — Μ. Παναγόπουλος.
ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ — Β. Ξανθόπουλος.
ΚΑΛΔΙΘΕΑ — Α. Κορίτσουλου.
ΔΕΥΚΑΣ — Α. Τσιριμπασης.
ΑΜΑΛΙΑΣ — Θ. Μπιστογιάννης.
ΓΥΘΕΙΟΝ — Π. Παναγόπουλος.
ΤΡΙΠΟΛΙΣ — Δ. Τσιντολάς.
ΚΑΣΤΟΡΙΑ — Φ. Κεφαλάς.
ΓΡΕΒΕΝΑ — Γ. Γκώργκος.
ΕΡΑΤΕΙΡΑ (Κοζάνης) — Ζ. Τραχανάς.
ΛΙΜΝΗ ΒΑΘΕΩΣ — Α. Ζαχαρίου.
ΑΤΑΛΑΝΤΗ (Δοκιμίας) — Κ. Δημακίδης.
ΚΑΤΩ ΦΥΓΑΔΕΙΑ (Όλυμπος) — Α. Τά-
γαρης.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ — Γ. Δηγα-

μπάνης, Α. Λεοντιάδης.
"Όσοι εκ των προηγουμένων δημοσι-
θέν συμπεριλαμβανόμενοι εις τον ανταπο-
κριτή, παύουν αυτοδικαίως να θεωρούνται
ανταποκριταί μας και παρακαλούνται να
επανεξετάσουν μίαν επιστολήν με
των.

Μεταξύ των ανταποκριτών μας, οι οποίοι
ή αποστολή, κατόπιν της παρούσης κοι-
νήσεως, περιλαμβάνεται και ο ανταποκρι-
της της "Εβδομάδος" εν Σύμφ. κ. Ιωάννη
Στάκας, αποχωρών λόγω στρατευμα-
τικής ευκαιρίας, του εκφράζομεν τας θερμάς
ευχαριστίας δια την αποτελεσματικότη-
την του.

Επίσης ευχαριστούμεν θερμώς όλους
ανταποκριτάς μας, οτινες κατά τα
εξέμηνον, τόσον ευδοκίμως "εξέπληρωσαν"
ανταποκριτικὰ καθήκοντά των και συνέ-
δρασαν εις την διάδοσιν και πύλιν
"Εβδομάδος". Η ανανέωσις του δημοφίλου
πιστοποιεί την ευγνωμοσύνην μας.

Οι δια πρώτην φοράν διορίζομενοι
ανταποκριταί μας, όσοι δεν μίαν επιστολήν
μεταφράσας των, παρακαλούνται να επισ-
τεύουν να λάβουν εγκαίρως τὰ δελτία των.

ΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ
"Concert,"

Εις αφάνταστον έντασιν
ήγειραν και στοιχίζει λιγώτε-
ρα, πέντε καλός φωνογράφος,
ραδιόφωνον "Concert",
απαραίτητος σύντροφος κά-
ποιου.

Γραφείον Π. Τσαγκάρη
"Αθήναι Λέκκα 21 α"

να χάμετε οικονομίαν;
Με μόνη Σας τὰ περυσινά
εργαζομένη με Γερμανικὰς βα-
φάς μάρκας

ΑΡΤΙ

γίνονται έντελώς καινούργια.
και ΑΡΤΙ πωλούνται εις τὰ
δικά και φαρμ. της συνοικίας
60 μοντέρνους χρωματισμούς
Γεν. Αντιπρόσωπος
Γαγκάρης "Αθήναι Λέκκα 21α"

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15α

Πλησίον Σταθμού Όμονοίας

Ζώναι έλαστικάι-maillots

Κορσέδες Claverie

Ζώναι Ιατρικάι δια κυρίας και
κυρίους

Κάλτσαι έλαστικάι Claverie

Προσωπίδες καλλονής

Κηλεπίδεςμοι

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ
'ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ!

Παρασκευαζόμε-
να συμφώνως με
συνταγήν ύφιστα-
μένην από έβδομή-
κοντα έτών, ή Κρέ-
μα ή Πούδρα και
δ Σάπων

ΣΙΜΟΝ

είναι δια την επι-
δερμίδα έξόχως εθ-
εργετικά.

CRÈME
SIMON

"Ανδρες και γυναίκες Άνανεωθήτε με τὰ δίσκια Ο ΚΑΣΑ Μοναδικόν έναντίον:
Νευρασθενείας πάσης φύσεως, άνικανότητος, άταξίας έμμήνων, ύστερισμού.
Δίσκια επάργυρα δια τους άνδρας, Δίσκια επίχρυσα δια τας γυναίκας. Εδρίσκεται εις όλα τα Φαρμακεία.
Γενική Άντιπροσωπεία — Παρακαταθήκη: ΦΡΕΙΔ. ΜΑΡΧ Έυαγγελιστριάς 7, ΑΘΗΝΑΙ
Διά Μακεδονίαν — Θράκην: Ι. ΜΠΗΤΣΟΣ, Έρμου 21 Θεσ/νίκη. Ζητήσατε οδηγίαν

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ

ΜΕ ΤΟ

ΕΥΓΑΛΑΝ
Frostsalbe
Wortzeichen gesh

ΕΥΓΚΑΛΑΝ

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Φ. ΜΑΡΧ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7 ΑΘΗΝΑΙ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΘΡΑΚΗΣ Ι. ΜΠΙΤΣΟΣ ΕΡΜΟΥ 21 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

(ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ)

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφυλίδος. Έγκεκκριμέ-
νον παρά του 'Ιατροσυνεδρίου της Ελλάδος, και της
Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισίων.

Αντιπρόσωποι ΥΙΟΙ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία, Πειραιά.

Επιστημονικά οδηγία παρά τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλῃ,
"Αθήναι, ὁδὸς Πειραιῶς 8, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ 'Ιατρεῖον Χαρ. Τρικούπη 14

ΑΘΗΝΑΙ

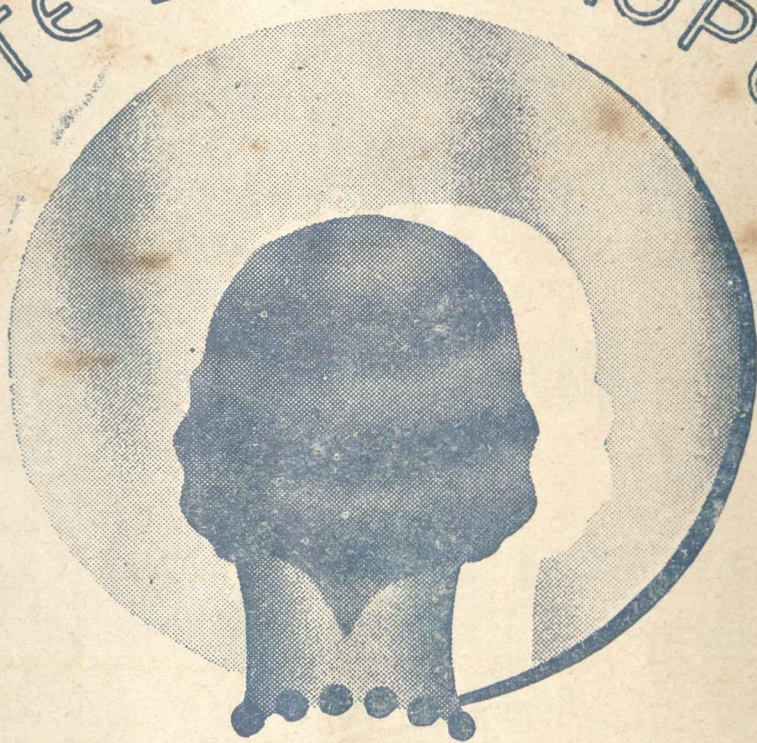

Είμαι ένθουσιασμένη με την πούδρα ΡΟΔΑΛΙΝΗ.

ΣΛΟΑΝΣ

Ο χειμώνας θα
περάση, χωρίς πόνους,
κρυολογήματα, ρευματι-
σμούς και ισχυαλγίας,
άν έχετε σπίτι σας ένα
φιαλίδιον Σλόανς

ΚΥΤΤΑΙΕΤΕ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ ΣΑΣ

Τὰ υαλλυντιυά
δέν επαναφέρουν στο δέρμα τήν ζωρότητα
πού έχασε από διάφορα δηλητήρια

Δέρμα χωρίς ζωή σπν ζυρό ή
σπν μωρό, άυάδαση γλώσσα, ή
χρά μάγουρα είναι όρα σημεία, ή
τι στον οργανισμόν σας
έχουν μαγευθή σπν ά δη-
λητήρια. Μήν άφίρετε
τήν έσωμύδση αυτή υα-
τάσσει rá έξαιουομένη-
ση. Αφρίσατε rá σέρν-
τε άπό αύριο τό σπν

Eno's "Fruit Salt". Το Eno, τό
όσοιον είναι τό άσφατέστερον υαί
τό σπν εύχάριστον σπονηστικόν

της δουοιόσσης, υαά-
ρίσει τόν οργανισμόν από
όρα αυτά, τά δηλητήρια
υαί δσνδεί τήν πύον rá
εύτερον τήν σπναρ-
μύν άότση ζευτοργία ά
σπνδόν στο σπνσσωσ

ENO'S "FRUIT SALT"